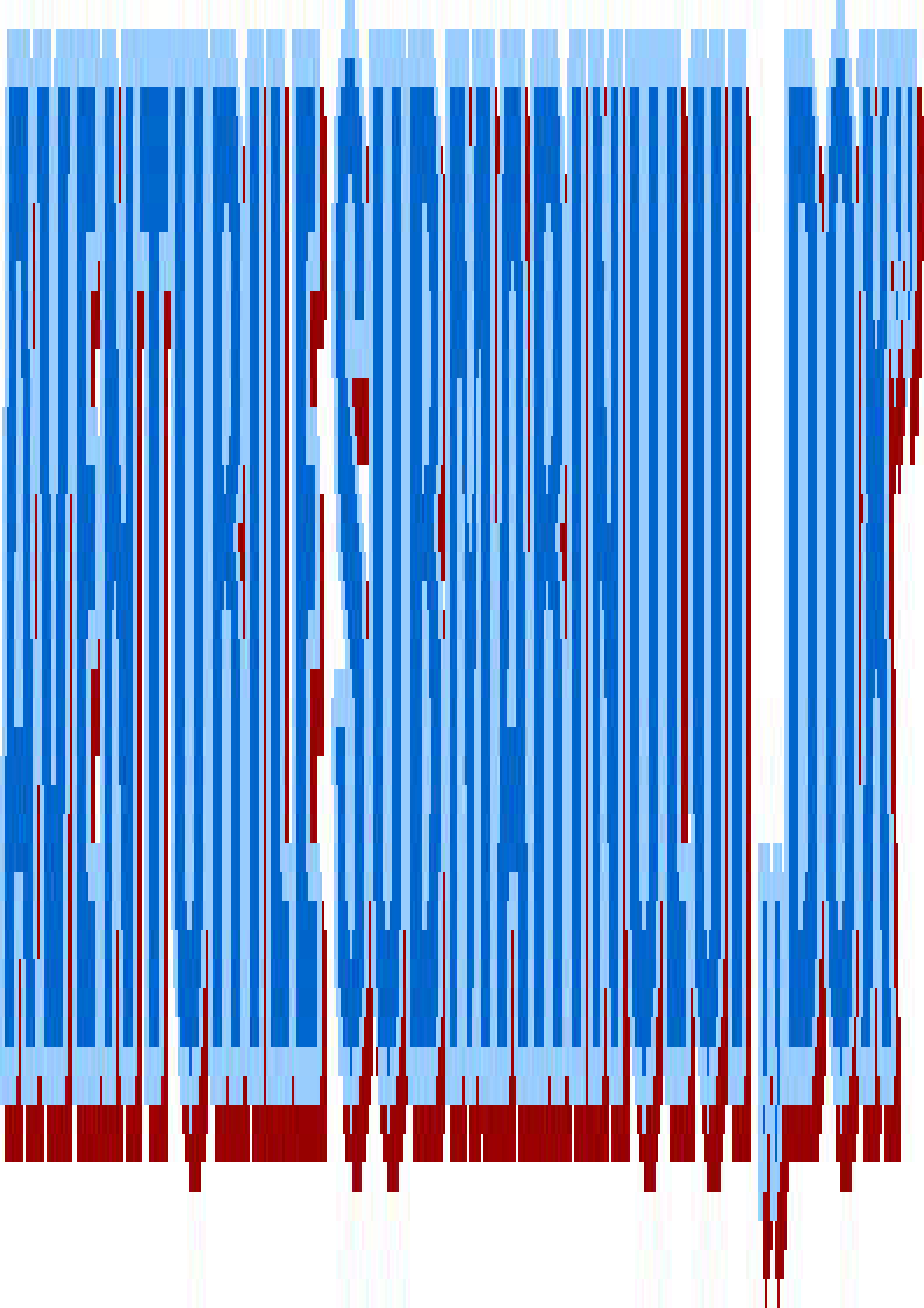

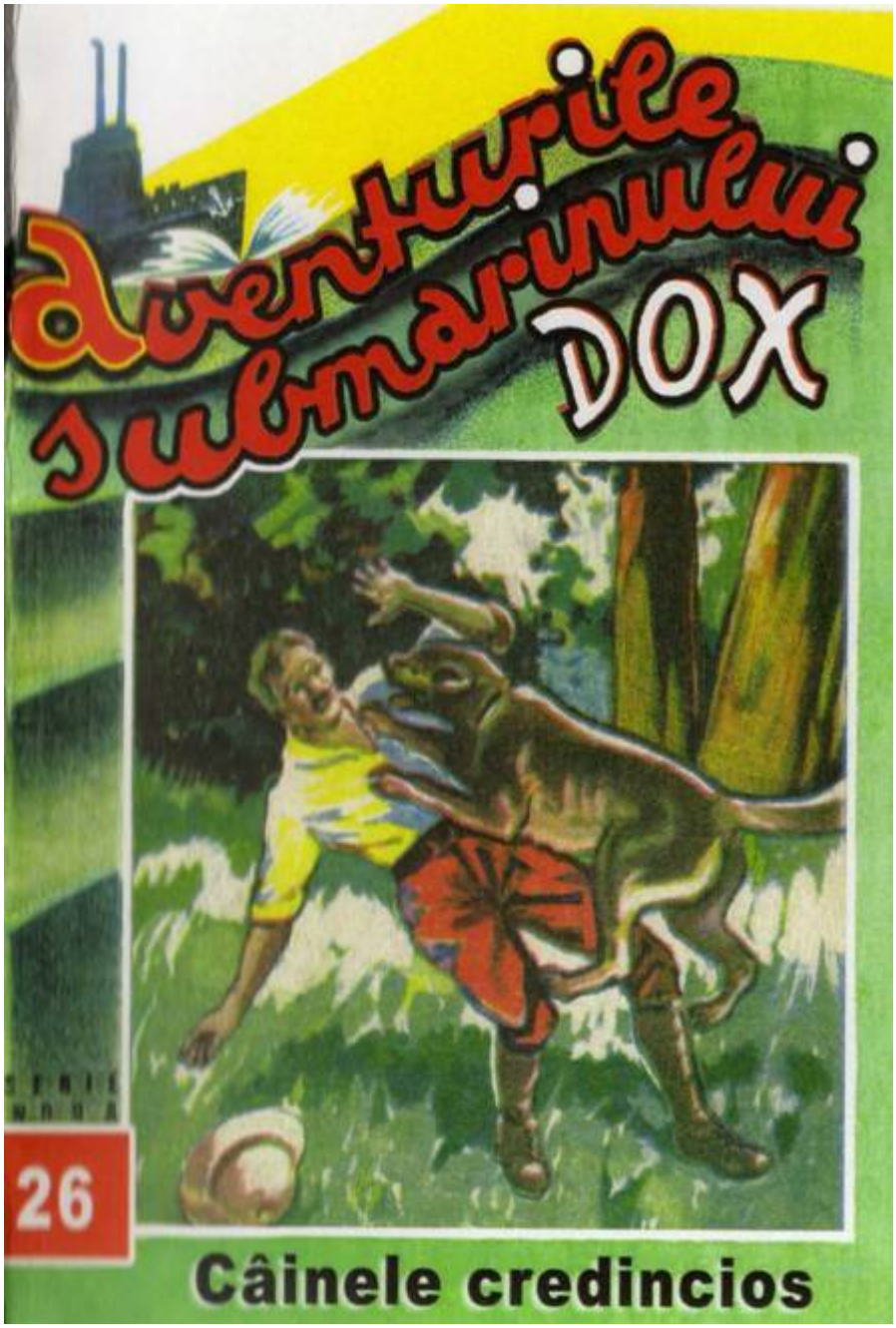
Aventurile submarinului DOX
26
Câinele credincios

AVENTURILE SUBMARINULUI **DOX**

de H. WARREN traducere de L. HÂRSU

CÂINELE CREDINCIOS

EDITURA Ig. Herlz BUCUREŞTI

26

AVENTURILE SUBMARINULUI «DOX»

TITLURILE NUMERELOR APĂRUTE:

1. Grozăviile mărilor.
2. Răzbunarea lui Satan.
3. Lupta prinţului Ando.
4. Sticla plutitoare.
5. In ghiarele primejdiei.
6. Pe urmele corăbiei negre.
7. Printre vânătorii de capete.
8. Căpitanul Henry.
9. Insula cu stafii.
10. Epava misterioasă.
11. Profesorul Barner.
12. Castelul din Mare.
13. Taina Chinezului
14. Jonca enigmatică.
15. Monstrul sfânt.
16. Satul groazei.
17. Demonul fluviului.
18. Descoperirea doctorului Jellot.
19. Piraţii crucii.
20. Corabia - fantomă.
21. Călăreţul valurilor.
22. Jonny din Sumatra
23. Rechinul uriaş.
24. Idolul Indian.
25. Aventura Sanjei.
26. Câinele credincios.

Fiecare volum cuprinde o povestire complectă

5 LEI EXEMPLARUL

AVENTURILE SUBMARINULUI «DOX»

apar în fiecare JOI, cu o copertă splendidă în patru culori, în broşuri de 64 pagini, în condiţiuni tehnice ireproşabile

AVENTURILE SUBMARINULUI „DOX”

De H. WARREN

Nr. 26

CÂINELE CREDINCIOS

Traducerea de L. HÂRSU

AVENTURILE SUBMARINULUI „DOX”

Un submarin perfecţionat după toate invenţiunile moderne, e urmărit încă din timpul

războiului mondial de toate naţiunile europene. Căpitanul Farrow, comandantul acestui submarin, om de o bunătate rară, reuşeşte să descopere pământuri şi ape cari nu-s trecute pe nici-o hartă de pe glob şi-şi creează un loc de refugiu pe o insulă pe care o numeşte „Insula Odihnei” – un adevărat rai pământesc.

Dar nu poate fi mulţumit, atâta timp cât fiul său George, un tânăr de optsprezece ani, se află sub tutela unui individ periculos.

Cu ajutorai credinciosului sau servitor, Farrow reuşeşte să aducă pe George pe „Insula Odihnei”. Un testament misterios indică pe acesta ca moştenitor al unei comori ascunse, pe care însă nu o poale avea decât trecând prin primejdii neînchipuite. Toate peripeţiile extraordinare pe cari le întâmpina George în tovărăşia unui tânăr prinţ negru, fac din „Aventurile submarinului Dox” una din cele mai interesante lecturi.

I.
O DESPĂRŢIRE DUREROASĂ

ÎNCET ŞI CU BĂGARE DE SEAMA se furişa submarinul, prin apele golfului Bengal. Zicem „se furişa” căci aici se putea foarte lesne să întâlnească în fiecare moment vreun vapor sau chiar un crucişător englez.

Lăsase în urmă insulele Andaman şi trebuia să se îndrepte spre Calcuta ca să ducă în patrie pe prinţul Ghasna, pe fiică-sa Sanja şi pe credincioşii lor servitori, cari nu se despărţiseră o clipă de ei.

Căpitanul Farrow interceptase o radiogramă expediată din Singapore către guvernământul australian prin care se atrăgea atenţiunea celor în drept să supravegheze bine submarinul, ca nu cumva să treacă prin linia de navigaţia a strâmtorii Torres, căci în India surveniseră, evenimente importante politice cari ar schimba cu totul situaţia dacă prinţul ar reuşi să pătrundă în ţară.

Fireşte că radiograma hotărâse imediat, pe Farrow să-şi îndrepte vasul tocmai într-acolo, sperând că va trece strâmtoarea înainte ca Australienii să aibă timp să-l oprească.

Izbutise să treacă linia de navigaţie a peninsulei Malakka, deşi mişuna de vapoare englezeşti. Trebuia deci să se fi petrecut într-adevăr lucruri grave ca guvernământul să ia măsuri atât de serioase.

Pe bord toţi erau trişti. Probabil că despărţirea de prinţ, pe care îl îndrăgiseră cu toţii, va fi de lungă durată, dacă nu pentru totdeauna. Cel mai îndurerat însă era George, la gândul că poate nu va mai vedea niciodată pe scumpa lui Sanja.

Era cu puţin înainte de a se înnopta. La stânga, în urma submarinului, dispăreau contururile insulelor de sus ale Andaman-ului, nici-un vas nu se vedea pe apa înspumată a mării.

Plundow stătea la cârmă. Era un marinar oţelit în lupte, încă de pe vremea războiului, şi îi mergea zvonul în marina militară că nimereşte drept în mijloc o portocală care ar îi plutit pe valuri între submarin şi un crucişător.

În turn, George cu Sanja, în spatele lui, se ţineau de mână şi-şi şopteau vorbe de dragoste dar şi fără cuvinte s-ar fi putut citi pe chipurile lor fragede durerea despărţirii apropiate.

— George, dragul meu George, şoptea frumoasa prinţesă indiană, o să rog pe tata să-ţi îngădui ţie şi căpitanului să ne însoţiţi ca să mai fim câtva timp împreună. Şi dacă, totuşi, va fi să ne despărţim, tu ştii, George, că nu te voi uita niciodată şi că atunci când tata îşi va recăpăta domnia, vei fi oricând cel mai drag musafir al nostru. Nu uita asta, George, şi nu mă uita nici pe mine!

Tânărul strânse la pieptul său capul drăgălaş al fetei şi murmură mişcat:

— Cum poţi crede că te-aş uita vreodată! Nu simţi tu că-mi eşti mai dragă ca orice pe lume? Sunt încă prea tânăr şi nu ne putem gândi deocamdată să ne legăm viaţa unul de altul, dar va veni o zi când voi păşi în faţa tatălui tău şi-l voi ruga să mi te dea de soţie. Vrei tu, Sanja, s-aştepţi cu răbdare ziua aceea?

Ea îl privi fără să răspundă, dar în ochii ei mari şi negri se putea citi o dragoste adâncă şi curată. Capul lui se aplecă încetişor spre al ei şi buzele lor se împreunară într-o castă sărutare.

— Ceva suspect spre tribord se auzi glasul aspru al lui Plundow, trezindu-i la realitate.

Timonierul nu ştia că la doi paşi îndărătul lui se pecetluia viaţa a două făpturi tinere, cu sufletele îmbătate de dragoste. Arătă agitat spre dreapta şi ochiul ager al lui George zări ceva plutind pe apă la vreo patru sute metri de ei.

— Pare să fie o plută, zise tânărul. Vine probabil dinspre insulele Andaman. Ţine-o într-acolo, poate reuşim să salvăm vreun naufragiat.

În timp ce Plundow se îndrepta spre punctul acela mititel, George alergă în cabină să-şi ia ocheanul. Se întâlni în drum cu tatăl său şi cu prinţul Ghasna cari ieşeau din cabina căpitanului. Le spuse şi lor ce văzuse şi se întoarse cu ocheanul în turn unde îi găsi şi pe ei.

Prin lentilele puternice ale ocheanului văzu că ceea ce zărise el era într-adevăr o plută destul de primitiv construită, pe care valurile o mânau înainte la întâmplare. Un corp omenesc zăcea nemişcat pe plută şi corpul acela părea să fie al unui european.

— Mi se pare că am sosit iar la timp ca să salvăm o viaţă de om, zise Farrow când George îi spuse ce văzuse. Vine, probabil de la Marele Andaman şi nu pricep ce-l va fi împins pe necunoscutul acela să-şi dea drumul pe apă cu o plută atât de primitivă.

— După cum văd eu, făcu prinţul, zâmbind, unde te întorci tot de aventuri dai. Îmi pare rău că datoria mă cheamă în ţara mea şi nu pot lua şi eu parte, în viitor, la toate aceste întâmplări interesante, cari te mai aşteaptă de acum în colo. Te rog însă, să nu uiţi, căpitane, că, dacă voi avea iar stăpânirea în mâna mea, dumneata şi toţi tovarăşii dumitale veţi fi oricând bineveniţi în casa mea.

Farrow îi strânse mâna cu căldură şi răspunse mişcat:

— Ştiu, dragă Ghasna, şi fii sigur că aşa vom face îndată ce ne-o va permite timpul. Mai întâi trebuie însă să te ajutăm ca să-ţi învingi duşmanul care nu e, din nenorocire, altul decât însuşi vărul dumitale. Să sperăm că vom izbuti.

— Vrei să luăm pe naufragiat cu noi, sau să-l debarcăm undeva pe mal? întrebă prinţul.

— Nu prea cred că va vroi să se întoarcă de unde a plecat, aşa că vom fi nevoiţi să-l luăm cu noi, răspunse Farrow. Poate că i-ar conveni chiar să-l ducem la Calcuta. Aşa, Plundow.

Timonierul îndreptase cu dibăcia submarinul spre plută şi se alătură de ea. George, căpitanul şi prinţul se aplecară peste parapet şi traseră pe punte trupul acela care zăcea în nesimţire.

Era un băiat foarte tânăr, să tot fi avut optsprezece ani. Era însă supt la faţă şi pe chipul lui se citea o suferinţă adâncă. Părea leşinat, după cum constatară salvatorii săi. Fu dus imediat în infirmerie şi dat în grija doctorului Bertram.

Acesta se arătă foarte îngrijorat când îl văzu în ce stare e, apoi, după o examinare superficială zise, clătinând din cap:

— Caz grav, domnilor. Tânărul pare să fie istovit de foame şi sete. Şi apoi mă tem că din pricina unei zguduiri nervoase a căpătat o congestie la creier. Deocamdată nici nu poate fi vorba să vă dea vreun răspuns la întrebări-e dumneavoastră.

— Bine, răspunse căpitanul. Atunci noi ne vom continua drumul, iar bolnavul rămâne sub îngrijirea dumitale, dragă doctore. Poate că până ce vom termina afacerea cu prinţul se va însănătoşi şi-l putem debarca la înapoiere unde va vrea el.

Submarinul zorea spre ţintă. Mai aveau de străbătut vreo mie de kilometri, dar tocmai acum se cerea mare băgare de geamă căci guvernul englez ştia prea bine că Farrow va debarca pe prinţ la Calcuta, dacă va reuşi, bine înţeles, să treacă strâmtoarea Torres. Englezii mai ştiau însă că Farrow e în stare să se strecoare şi pe sub nasul australienilor.

Şi se cerea într-adevăr o mare dibăcie să treacă neobservat, căci o întreagă flotă de distrugătoare şi crucişătoare anglo-indiene pândeau şi-i aţineau calea. Farrow însă reuşi să ocolească toate cursele. Izbuti s-ajungă cu bine la domeniul prinţului şi să-l debarce pe uscat. Prinţul Ghasna era acum aşezat iar în scaunul de domnie al strămoşilor săi.

Când Farrow, George şi Petre se întoarseră pe vasul lor, doctorul Bertram îi întâmpină cu vestea

că tânărul salvat de ei se simte mai bine şi speră că peste două trei zile va fi în stare să se scoale din pat. Le mai spuse că nu l-a întrebat dinadins nimic ca să nu-i provoace vreo turburate a crierului, dar că tânărul e atât de agitat încât va povesti singur cele ce i s-au întâmplat

Vestea îi era pe plac căpitanului, care se gândea că o nouă aventură i-ar mai abate pe George de la tristeţea lui. Despărţirea de Sanja sfâşia inima tânărului, deşi căuta să se stăpânească şi să s-arate bărbat.

În timp ce submarinul, rămas sub conducerea destoinică a lui Plundow, ieşea la larg, căpitanul se duse împreună cu fiul său în infirmerie. La vederea lor, bolnavul se ridică în capul oaselor şi-i privi Cu ochii aprinşi de chinurile cad îi buciumau sufletul.

— Ei, tinere, cum te simţi? începu Farrow, cu glas prietenos. Văd cu bucurie că ţi-ai revenit niţel. Ia să-mi spui acum ce te-a făcut să porneşti aşa în lume, pe pluta aceea şubredă. Poate că noi te putem ajuta. Vei fi auzit, cred, de noi. Eu simt căpitanul Farrow şi în momentul de faţă te afli în submarinul meu. Vorbeşte fără teamă şi fii sigur că nu te vom lăsa la nevoie.

— Oh, dumneavoastră sunteţi vestitul căpitan Farrow! strigă cu ochii scânteietori tânărul. Atunci e spre norocul meu că am fost salvat tocmai de dumneavoastră. Mă numesc Dick Clive; tatăl meu, Lionel Clive, are o plantaţie pe insula Marele Andaman, dar o rudă mai de departe a tatei, Jimmy Ohlsen, ne-a izgonit din casa noastră. Nu ştiu de unde a scos la iveală o poliţă semnată de tata, prin care îl scotea dator o sumă mare de bani, pe când în realitate bietul tata nu împrumutase de la el nici măcar un gologan. Tata a făcut atunci o reclamaţie la parchet împotriva lui, dar îndată după asta a izbucnit o răscoală, printre muncitorii noştri băştinaşi, care a luat proporţii grave. A trebuit să fugim într-o noapte din bungalowul nostru, eu, tata şi sora mea Ellen. În desiş ne-am rătăcit unii de

alţii şi tot căutându-i cu disperare, am ajuns într-un luminiş aproape de ţărm unde mi-am făcut o plută din trestii de bambu şi m-am lăsat pe apă. Auzeam aproape de mine glasurile băştinaşilor cari mă căutau. Două zile şi două nopţi am rătăcit aşa, în voia valurilor, apoi mi-am pierdut cunoştinţa şi m-am trezit aici pe vasul dumneavoastră. Domnule căpitan, s-ar putea să acostaţi la insula Marele Andaman şi să cercetaţi ce s-au făcut tata şi sora mea?

— Fireşte că aşa vom face, dragă domnule Clive, se grăbi să-l liniştească Farrow; bănuiesc însă că în lipsa dumitale vor fi intervenit autorităţile engleze şi o astfel de răscoală se potoleşte repede.

— Vedeţi că plantaţia noastră, e foarte retrasă şi departe de tot de Fort Cornwallis. Băştinaşii au tăiat imediat firul telefonic aşa că până să ajungă vestea la urechile autorităţilor vor trece multe zile la mijloc. Şi apoi, nici-unul din răsculaţi n-are s-o facă.

— Ai dreptate, dar s-ar putea ca întreruperea comunicaţiei să fie observată la poştă.

— Întreruperi se întâmplă, din nenorocire, adesea din pricina furtunilor cari bântuie pe acolo. Sunt foarte îngrijorat de soarta alor mei, domnule căpitan, făcu tânărul, lăcrămând.

— Uite ce e, încheie Farrow ca să-l îmbărbăteze, suntem cam la vreo douăzeci şi patru ore de insulă. Cum ajungem acolo, ne vom duce să vedem cum stau lucrurile. Nu trebuie să-ţi pierzi nădejdea, domnule Clive, chiar cele mai disperate situaţii le vezi altfel când le priveşti cu sânge rece. Acum încearcă să dormi ca să fii odihnit când vom debarca pe insulă.

Cuvintele căpitanului părură să liniştească pe tânăr căci dădu din cap, zâmbind uşor, apoi închise ochii şi adormi imediat.

— Tată, zise George lui Farrow când fură amândoi în cabina căpitanului, ştiu că eşti hotărât

să debarcăm pe insulă; mă gândesc însă că ar fi foarte primejdios pentru noi. Au trecut câteva zile de la izbucnirea răscoalei aşa că nu se poate să nu fi ajuns zvonul la urechile autorităţilor. Te pomeneşti că ne lovim nas în nas cu trupele venite să potolească răscoala.

— M-am gândit şi eu la asta, dragul meu, răspunse grav căpitanul. De aceea vom debarca numai după ce se va întuneca. Tot atunci vom putea vedea mai în voie cum stau lucrurile. Tare mă tem că bietul băiat va avea de îndurat o mare lovitură, deoarece cred că băştinaşii au ucis pe tatăl şi sora lui.

— Mă mir că acuză cu atâta siguranţă pe vărul acela al lor. Când cineva făptuieşte o astfel de crimă, se fereşte să se dea pe fată...

— Aşa e. M-am mirat şi eu că omul acela a fost atât de puţin prevăzător. Totuşi se poate să-şi fi închipuit că nu va scăpa cu viaţă nici unul din cei trei Clive şi nu va avea cine să-l dea de gol, ceea ce s-ar fi şi întâmplat dacă nu-l găseam noi pe băiat. Pe urmă era lesne ca pe baza poliţei, să pună mâna pe plantaţie.

— Nu ştiu cum, dar am impresia că tânărul Clive spune adevărul şi că poliţa era într-adevăr o pungăşie de-a lui Jimmy Ohlsen. Va fi însă greu de dovedit, dacă băştinaşii îl vor fi asasinat pe bătrânul plantator.

— În sfârşit, vom vedea noi ce e de făcut când vom fi pe insulă. Din fericire se pare că englezii ne-au mai slăbit din ochi. Ei ştiu că am dus pe Ghasna în patrie – doar ei sunt aceia cari l-au recunoscut ca prinţ şi l-au întronat în drepturile lui.

— Da, da, oftă George, din adâncul sufletului, şi cine ştie dacă îl vom mai revedea vreodată!

— Nu numai odată ci de foarte multe ori, dragul meu, zise Farrow, ca să-l mai îmbărbăteze. De câte ori îţi vei exprima tu dorinţa, ne repezim la Calcuta să-l vizităm pe prinţ. Uite, dacă vrei ne ducem

chiar după ce-l vom debarca pe tânărul Clive pe insula Andaman.

Pentru întâia oară de când se despărţise de Sanja, un zâmbet se ivi pe buzele lui George.

— Ai dreptate, tată, ne putem duce oricând. Sunt încă tânăr, vreau să mai cutrier lumea şi să mai trec prin multe aventuri ca acelea prin cari am trecut. Mai întâi, sper că vom avea peripeţii interesante la Marele Andaman. Aş fi cât se poate de bucuros să-l putem ajuta pe tânărul Dick Clive, băiatul mi-e foarte simpatic.

— Şi mie. M-aş bucura din suflet să găsească în viaţă pe tatăl şi surioara lui. Pe cât ştiu prinţul a învăţat pe doctorul nostru să fabrice granate cu gaze. După cum îmi spunea mai adineauri Bertram, băştinaşii de pe insulele Andaman stau pe o treaptă foarte joasă ca indivizi, dar sunt în schimb şireţi şi trădători ca nici-un alt popor necivilizat, aşa că trebuie să fim cu mare băgare de seamă. Când un european lipsit de scrupule se pune în fruntea lor, sălbatecii aceştia devin şi mai primejdioşi. Ştim asta din istoria secolului trecut a indienilor din America de nord. Aşadar, lesne n-o să ne fie în nici-un caz să ducem la bun sfârşit întreprinderea noastră şi te rog, dragul meu, să-mi făgăduieşti că vei fi cât se poate de prudent.

— Da, tată, îţi făgăduiesc, răspunse tânărul, solemn. Vreau doar s-o mai revăd pe Sanja mea dragă. Poţi fi deci liniştit. Mă bucur însă că a survenit ceva să-mi mai risipească niţel gândurile astea triste. A, ne ridicăm la suprafaţă, deci am ieşit din strâmtoare.

Rindow le comunică aproape îndată că au trecut zona primejdioasă. Reuşise să se strecoare printre două distrugătoare engleze şi erau acum în largul mării. Nici-un vas nu se mai vedea în zare. Viteza fu redusă şi ventilatoarele deschise, ca echipajul să poată avea niţel aer proaspăt. Uşor şi în toată liniştea se îndrepta submarinul spre ţintă. Doar în două rânduri fusese nevoit să se lase afund din

pricina unor distrugătoare engleze cari le ieşiseră în cale. După douăzeci şi patru de ore începu să se zărească o fâşie întunecată – coasta de nord ă insulei Marele Andaman.

II.
ADVERSARI PRIMEJDIOŞI

CU PUŢIN ÎNAINTE DE-A SE ÎNTUNECA, avură înaintea lor insula, ceea ce le venea foarte bine la socoteală, căci nu cutezau să se apropie pe lumină de o insulă locuită.

Căpitanul Farrow dădu mulţumit din cap, şi zise lui George si Rindow care se aflau lingă el:

— Mai bine nici că se putea. Voi întreba acum pe tânărul Clive unde putem acosta mai aproape de plantaţia tatălui său. A, uite că vine încoace. Mă bucur că băiatul s-a înzdrăvenit atât de repede.

Dick Clive se uită spre sud, cu ochii dornici şi trişti, murmurând cu adâncă mâhnire:

— Cine ştie ce ma aşteaptă! Tata, sărmanul meu tată şi biata mea surioară, vor mai fi ei în viaţă?...

— Omul nu trebuie să-şi piardă niciodată speranţa, dragul meu, răspunse Farrow, grav. Trebuie să fii tare, ca să ne ajuţi, pe cât îţi stă în putinţă, căci noi nu cunoaştem insula şi nu ne putem bizui decât pe dumneata ca să ducem la bun sfârşit ceea ce întreprindem acum. Unde putem acosta nevăzuţi?

— Avem la nord un port foarte bun, dar e ocupat probabil de răsculaţi, aşa că acolo nu se poate, răspunse tânărul. Ştiu eu însă un mic golf prin apropiere, adică la vreo sută de metri de port unde nu cred că vom fi văzuţi de cineva..

— Foarte bine. Dumneata stai cu noi în turn şi îndrumează-ne. Acum ne lăsăm sub apă şi când vom fi lângă golf, aşteptam să se întunece bine şi pe urmă debarcăm pe uscat. Ne duci apoi la bungalowul dumneavoastră; poate că aflăm acolo ceva mai precis.

— Da, domnule căpitan, voi face tot posibilul să vă duc la casa noastră, fără nici-o primejdie pentru însoţitorii mei. Vedeţi palmierul acela înalt? Într-acolo trebuie să vă îndreptaţi ca s-ajungem în golf.

— Cum se poate debarca? întrebă căpitanul. Ne putem apropia mult de mal?

— Foarte mult chiar, malul e adânc de vreo zece metri şi cade vertical în mare, aşa că puteţi ancora direct la ţărm.

— Minunat! Nu mai e nevoie de transbordare cu bărcile, lucru care poate atrage atenţia. Aşa. Văd că înaintăm de-a dreptul spre palmier. Eu sper că o să avem o reuşită deplină.

Cu toate cuvintele lui de îmbărbătare, Farrow nu era chiar aşa de încrezător în izbânda planului său, dar vroia să nu descurajeze pe tânărul Clive. El credea cu siguranţă că băştinaşii uciseseră pe tatăl şi sora lui, se gândea însă că, dacă nu mai poate face altceva, cel puţin să-l răzbune şi, mai ales, să-şi recapete tânărul drepturile sale la moştenire.

Dick Clive păru că i-a înţeles gândul căci zise amărât:

— Nu e aşa că nu mai e nici-o speranţă să-l regăsesc pe ai mei în viaţă, domnule căpitan?

— Dragă domnule Clive, răspunse Farrow, nu vreau nici să-ţi dau speranţe zadarnice şi nici să te descurajez. Doctorul Bertram al nostru poate să-ţi confirme şi el că băştinaşii, aceştia sunt foarte vicleni şi răi. Dacă se întâmplă să mai fie şi aţâţaţi de un european, devin şi mai periculoşi. Judecând din acest punct de vedere, nu-ţi pot da mari speranţe. Pe de altă parte, faptul că tatăl şi sora dumitale au reuşit să fugă în junglă, mă face să cred că ticălosul acela de văr nu i-a convins cu totul pe băştinaşi să treacă de partea lui, aşa că ar mai fi oarecari speranţe să-l regăseşti. Să fi vrut ei cu tot dinadinsul să-l găsească, fii sigur că-l găseau. Că te-ai rătăcit de ei, nu e de mirare, fugărit şi încolţit cum erai din toate părţile. Deci,

după cum îţi spuneam, nu vreau nici să-ţi dau speranţe zadarnice şi nici să-ţi pricinuiesc cu vorbele mele o durere de prisos.

— Domnule căpitan, răspunse tânărul, cu supunere, simt ca-mi vreţi binele – am văzut asta din felul cum v-aţi purtat până acum cu mine şi vă voi asculta. Nu pierd încă speranţa, dar voi fi tare faţă de orice ar fi să mi se întâmple.

— Bravo! făcu Farrow, bătându-l pe umăr. Să sperăm, că totul se va sfârşi cu bine. Noi, domnule Clive, am întâmpinat atâtea lucruri pe care mintea omenească mici nu le poate cuprinde şi am scăpat buni teferi – după cum vezi. Eu sunt aproape sigur că-i vei regăsi pe ai dumitale în viaţă.

— Să dea Dumnezeul oftă tânărul, din adâncul sufletului.

Se întunecase de-a binelea. Totuşi submarinul îşi urma nesupărat ţinta. După vreun ceas, Căpitanul dădu comanda la maşini ca vasul să-şi reducă viteza şi să înainteze cât mai încet. Deşi luna nu ieşise încă din nori şi nu se vedea nimic, Farrow simţea instinctiv că se apropie de insulă. Dick Clive, care crescuse de mic copil prin meleagurile acelea şi cunoştea fiecare colţişor, îl întrebă pe căpitan de ce merg aşa de încet, iar acesta răspunse:

— Ne aflăm cu siguranţă în golful pomenit de dumneata. Când luna va sfâşia norii, te vei convinge că aşa e.

— Eu zic, domnule căpitan, spuse atunci tânărul, să acostaţi direct în golf. Pereţii malului cad vertical în mare la o adâncime de cel puţin zece metri. În nici-un caz nu putem sa încercam s-ajungem pe uscat înot căci în golf mişună rechinii.

— Bine că mi-ai spus, răspunse Farrow. Vom înainta deci până ne izbim de pământ. Poate că e mai bine să fim acolo înainte de-a ieşi luna dintre nori.

Dădu o comandă la maşini şi vasul, împins binişor cu electromotoarele, alunecă mai departe.

Numai un marinar cu experienţa lui Farrow putea reuşi să găsească prin bezna aceea punctul exact de debarcare. Când vasul se ciocni uşor de stânca moale de mărgean şi se opri apoi în loc, tânărul Clive exclamă uluit.

— Domnule căpitan, mi se pare că suntem chiar în golful despre care vă vorbeam. Cum aţi izbutit să-l nimeriţi pe întuneric, nu înţeleg. Eu, care cunosc bine locurile, n-aş fi putut, drept să vă spun.

— A, nu e mare lucru, Chestie de obişnuinţa, răspunse Farrow, cu nepăsare. Acum însă te-aş ruga să-mi dibuiesti poteca de unde putem ajunge la bungalowul dumitale. Deşi nu cred să fie puse iscoade pe-aici, e mai bine să pătrundem nesimţiţi în desiş. Cu toate că a trecut o săptămână de la izbucnirea răscoalei, s-ar putea ca Jimmy Ohlsen să fi băgat de seamă fuga dumitale şi să se ferească de vreo surpriză.

— Poteca o găsesc eu şi pe întuneric, cred însă că e mai bine s-aşteptăm până se va lumina de ziuă. Băştinaşii ăştia au obiceiul să cutriere şi noaptea prin pădure, sunt foarte vicleni şi şireţi şi au săgeţi otrăvite. Mai ales acum, fiind încă agitaţi după răscoală, nu vor fi având astâmpăr nici noaptea.

— Fireşte că se cere să ne gândim şi la asta, dar nu trebuie să ne fie o piedică. Pentru eliberarea tatălui şi surioarei dumitale ca şi pentru a pune cu botul pe labe pe Ohlsen, e neapărată nevoie să ne furişăm în casă. Poate că băştinaşii, superstiţioşi cum sunt, nu vor îndrăzni să tragă în dumneata părându-li-se o minune că te văd în viaţă. Şi-apoi, noi suntem deprinşi să cutrierăm jungla prin întuneric şi ştim să ne ferim, de asemenea avem şi arme cu cari îi putem înlătura lesne pe băştinaşi din cale. Aşa dar, înainte, domnule Clive, e vorba de salvarea acelora cari îţi sunt dragi.

Încă dinainte, căpitanul pusese să se tragă la sorţi oamenii cari să ia parte la expediţie.

Făcea aşa, ca să nu se simtă nimeni jignit.

Fireşte ca Petre şi George erau de drept aleşi. Curajosul fiu al căpitanului nu se dădea nici odată îndărăt când era vorba de o primejdie. Dintre cei doi ofiţeri ai vasului, sorţii căzură pe secundul Brun, aşa că în lipsa lor conducerea submarinului rămânea în grija lui Rindow.

Fură aleşi paisprezece marinari şi echipaţi cu revolvere, carabine şi granate de gaze, cari se dovediseră atât de preţioase în ultimul timp. Doctorul Bertram se alătură şi el de expediţie, fiind de părere că ar putea da ajutor camarazilor cari ar fi eventual nimeriţi de vreo săgeată otrăvită de-a băştinaşilor. Luă cu sine câteva fiole cu contra-otravă. Din lunga lui experienţă, în care avusese prilejul să cunoască obiceiurile şi mijloacele de apărare, presupunea că băştinaşii insulelor Andaman se slujesc de o otravă al cărei efect se asemănă cu veninul şarpelui. Contra-otrava preparată de el făcea minuni în astfel de cazuri.

Cu o deosebită băgare de seamă, fără cel mai mic zgomot coborî mica trupă pe uscat si, ţinându-se de mână, intrară în desiş, conduşi de tânărul Clive care mergea în fruntea lor.

Toţi îşi ţineau la îndemână revolverele şi lămpile de buzunar ca să se poată apăra dacă băştinaşii ar încerca să-l atace.

Poteca pe care mergeau ei era foarte îngustă, şi frunzişul des împiedeca şi mai mult calea. Căpitanul Farrow, care venea după Dick, îl opri după câtva timp şi-i şopti să lase pe Petre înainte. Uriaşul se pricepea mai bine ca oricare altul să taie cu cuţitul său enorm mărăcinişul şi lianele cari creşteau aci în voie.

După vreun sfert de ceas de drum, Petre se opri şi şopti de abia auzit:

— Domnule căpitan, înaintea ori în jurul nostru se află oameni. Foşnetul ăsta uşor nu e de animal, parcă s-ar furişa câţiva inşi prin desiş.

Nimeni nu mai mişca. În mâna dreaptă ţineau revolverele, iar în stânga lămpile de buzunar. Aerul acela umed şi mucegăit care plutea sub copaci era înăbuşitor.

În jurul lor foşnea şi trosnea sinistru. Oare să-l fi şi împresurat oamenii aceia primejdioşi despre a căror viclenie şi cruzime le vorbise doctorul şi căpitanul şi se vor pomeni deodată cu săgeţile lor otrăvite ciuruindu-le trupurile?

Lui Petre i se păru deodată că aude lângă el un foşnet uşor. Întinse mâna binişor şi simţi că tufele din dreapta lui se mişcă. Cineva se strecura cu îndemânare printre ramurile elastice; nu putea fi decât un băştinaş care se va izbi în clipa următoare de el.

Uriaşul îşi zise că omul trebuie să se fi târât pe pământ ca să răzbată mai bine. Se aplecă şi ţinu podul palmei la vre-o jumătate de metru de pământ. Căpitanul rânduise oamenii în cu soţ şi fără de soţ. Deoarece se puteau aştepta că vor fi atacaţi din amândouă părţile potecii înguste, hotărâse mai dinainte pe cei cu soţ pe dreapta, iar cei fără soţ la stânga.

Aşa se şi aşezară acum, toţi pregătiţi de luptă. Petre ţinea în mâna stângă lampa de buzunar, pe când dreapta lui aştepta să cuprindă în degetele lui de oţel pe vreun duşman, ca într-un cleşte din care cu greu ar mai putea scăpa.

Farrow nu ştia ce face Uriaşul, dar auzi şi el acum în tufişul din dreapta un foşnet care se apropia. Probabil că vreunul din băştinaşi vroia s-o ia înainte celorlalţi. Se vor fi mirat pesemne şi ei ce să fie zgomotul – oricât de uşor – pe care-l făcea Petre deschizând drumul cu cuţitul său celor cari veneau în urmă.

Sau poate că aveau iscoade cari pândeau la capătul potecii şi veniseră să le dea de veste celorlalţi de sosirea străinilor. În orice caz situaţia nu era de fel plăcută. Măcar că doctorul luase cu el fiolele cu contra-otrava, nu puteau şti ce efect au

săgeţile înveninate, ale duşmanilor cari îi pândeau. Şi apoi, chiar neotrăvite, rănile provocate de săgeţi sunt şi aşa destul de primejdioase.

Şi ce te faci dacă doctorul va fi şi el rănit printre cei dintâi şi nu va mai fi în stare să le facă injecţiile? În întunerecul acesta sinistru, o luptă cu un duşman atât de viclean şi primejdios era într-adevăr ceva care te făcea să-ţi îngheţe sângele în vine.

Căpitanul chibzuia dacă n-ar fi mai bine să se retragă şi s-aştepte până dimineaţă, după cum îl sfătuise Dick Clive.

Era însă prea târziu, căci Petre făcu o mişcare bruscă, se auzi o exclamaţie de mirare apoi Uriaşul, şuieră printre dinţi:

— Faceţi lumină!

Lămpile se aprinseră într-o clipită. Văzură la stânga si la dreapta lor chipuri negricioase şi speriate care dispărură, răcnind, în desiş.

Petre apucase însă să-şi încleşteze degetele în ceafa unuia din ei, şi omul îi rămase în mână, moale ca o cârpă. ÎI trase pe potecă şi-i luă cu mâna cealaltă săgeata şi cuţitul pe cari le avea la brâu.

Farrow se uită la băştinaş. Era urât foc şi chipul păstra caracteristica rasei polineziene. .

— A, foarte interesant! făcu doctorul Bertram care se apropiase şi el. Atunci tot e adevărat că locuitorii insulelor Andaman au tipul polinezian. Nu-l strânge aşa, Petre, că-l sugrumi

Bertram lăsă pe băştinaş să răsufle niţel apoi începu cu el, pe limba lor, o conversaţie mai lungă.

— Căpitane, zise el apoi lui Farrow, mi se pare că avem în mâini un ostatec de preţ. Băştinaşul e chiar feciorul căpeteniei. Ne ameninţă, însă, cu năvala alor săi, pe cari îi vor aduce ceştilalţi cu cari era el.

Cum sfârşi doctorul vorba, auziră pe băştinaş zicând într-o englezească nu tocmai stricată:

— Osa să fie liber şi voi, străinii, puteţi să plecaţi, altminteri vine Naki, tatăl meu şi omoară pe voi toţi.

— Aşa? Păi atunci, băiatule, o să mori şi tu. Poate că tatăl tău preţuieşte mai mult viaţa ta decât moartea noastră, răspunse foarte calm căpitanul. (Apoi adăugă, adresându-se doctorului): Poate că ar fi mai bine să ne întoarcem pe submarin şi să aşteptăm până mâine dimineaţă. Petre a avut într-adevăr noroc, căci s-ar putea s-avem în căpetenie un aliat?.

În aceeaşi clipă Osa scoase un ţipăt ascuţit şi rămase cu ochii holbaţi de groază, la tânărul Clive care se apropiase de ei. Bolborosi câteva cuvinte pe limba lui, tremurând de spaimă.

— Minunat! şopti doctorul căpitanului. Osa crede că are înaintea lui stafia lui Clive care îşi caută rudele. Sa ştii un lucru: chiar dacă vine grosul trupei băştinaşilor, n-au să îndrăznească să ne facă nimic atâta timp cât îl văd pe Clive cu noi. Tot prin acest Osa vom putea afla ce s-au făcut tatăl şi sora tânărului.

— Ne aflăm însă aici într-un loc neprielnic pentru noi, răspunse Farrow. Trebuie neapărat să ieşim undeva în vreo poiană sau luminiş unde să nu putem fi împresuraţi pe furiş. Există aşa ceva prin apropiere, domnule Clive?

— Cum să nu! În cinci minute putem ajunge în poiana cea mare unde e locuinţa noastră. Tocmai mă gândeam că ar fi bine să ne ducem imediat într-acolo ca să-l luăm pe Jimmy Ohlsen prin surprindere. De băştinaşi n-avem ce ne teme deocamdată, spaima lui Osa îi va cuprinde şi pe ceilalţi când mă vor vedea. Se uită apoi ameninţător la Osa, care tremura ca varga şi ar fi căzut în genunchi dacă nu-l ţinea Petre, şi zise cu glas cavernos:

— Osa, unde e tata şi sora mea?

— Stăpâne, cruţă-mă bolborosi Andamanul, îngrozit. Tuan Ohlsen i-a dus de-aici şi pe urmă a

plecat şi el.

— Domnilor, făcu acum tânărul, agitat, avem cel mai bun prilej să pătrundem în bungalowul nostru unde vom fi în deplină siguranţă. Acolo putem intra în tratative cu răsculaţii, având în acelaş timp putinţa de apărare împotriva unui atac din partea lor. De asemenea e posibil să aflăm de la ei unde a târât Ohlsen pe tatăl şi sora mea.

— Ai dreptate, răspunse Farrow. Să mergem. Să ne grăbim; însă, ca să m-apuce băştinaşii să se dezmeticească.

Petre dădu pe Osa pe mâna celuilalt uriaş, Kard, şi o luă înainte, croind drum celorlalţi prin desiş. După cinci minute de mers ajunseră într-o poiană înconjurată de copaci în mijlocul căreia se afla bungalowul familiei Clive – o casă mare ei încăpătoare.

Nu era exclus ca să dea acolo de câţiva răsculaţi, sau ca Ohlsen să nu fi concediat servitorii. În cazul acesta noii sosiţi se puteau aştepta „la multe" neplăceri, dacă nu la ceva şi mai rău.

Se auziră într-adevăr câteva strigăte scurte dinspre terasa, împodobită cu plante agăţătoare, care se întindea de jur împrejurul casei. Aşa dar erau şi aici santinele, sau poate că băştinaşilor le plăcea să se plimbe noaptea ca lunatecii?

Aventuroşii noştri prietenii se aşteptau să se pomenească împroşcaţi de săgeţi, dar iarăşi tânărul Clive salvă situaţia. Păşi, cu hotărâre, înainte, ţinând lampa de buzunar aşa ca să-l cadă lumina pe faţă.

De pe terasă i se auziră ţipete de spaimă, apoi făpturi negricioase şi mărunte o luară la fugă înghesuindu-se, care sărind peste balustrada terasei, care dând buzna pe trepte ca să dispară apoi în desiş.

— Tot sunt şi eu de folos la ceva, murmură Dick Clive, râzând. Spaima acestor superstiţioşi ne-a

scutit de o luptă destul de primejdioasă. Trebuie să ştiţi că săgeţile lor nu dau niciodată greş.

— Trebuie să-i forţăm să intre în tratative cu noi, îşi dădu cu părerea Farrow. Timp de pierdut n-avem. Mă tem, domnule Clive, că autorităţilor le-a ajuns la ureche ca se petrece aici şi ne vom pomeni cu o trupă de soldaţi peste noi. Situaţia mea ar fi atunci cât se poate de critică. Submarinul ne va fi confiscat şi noi închişi pentru cine ştie câtă vreme. Mai mult încă: dacă am cădea în mâna francezilor, cu siguranţă că voi fi condamnat la o pedeapsă foarte aspră. De aceea aş vrea să intrăm cât mai repede în tratative. Să sperăm că Naki va veni în curând să încerce să-şi libereze feciorul.

— Cu siguranţă, răspunse tânărul Clive. Drept e, că în alte împrejurări aţi fi avut de dus o luptă destul de grea, căci băştinaşii sunt foarte viteji; sper însă că presupusa mea stafie îi va intimida şi vor cădea la învoială. Sper chiar că îi voi putea convinge să se întoarcă la situaţia dinainte. Odată ce nu vor mai fi aţâţaţi de Ohlsen, nici nu se vor mai gândi la răscoală, fiindcă n-ar avea nici-un motiv. Noi ne-am purtat cât se poate de omeneşte cu ei.

— Eu mă bucur, în primul rând, că tatăl şi surioara dumitale sunt încă în viată – cel puţin aşa cred. Altminteri n-ar fi spus Osa că Ohlsen i-a dus de aici. Probabil că i-a ascuns undeva şi-i ţine captivi. Poate că nu îndrăzneşte să-i omoare, ci vrea să vândă plantaţia, pe urmă, după ce va pune mâna pe bani, s-o şteargă repede. Pe temeiul poliţei pe care zici – că o are, o să-l fie lesne să-şi pună planul în aplicare.

— Atunci ar trebui să mă reped imediat la Port Cornwallis, zise Clive şi să pun să-l aresteze, până ce se vor lămuri lucrurile.

— N-ai nici-o dovadă împotriva lui, pe când el are poliţa. Dispariţia tatălui şi a surorii dumitale îi va servi cauza. O să susţină că au fugit dinadins ca

să scape de urmărire. Deci, rezultatul va fi că va ucide pe ai dumitale sa să înlăture orice dovadă.

— Aveţi dreptate, domnule căpitan, zise, speriat, tânărul. Trebuie să găsim cu orice preţ pe tata şi pe Ellen. Să sperăm că Naki nu va întârzia. O să-l sperii că-i ucid fiul în chinuri groaznice şi sunt încredinţat că voi obţine orice de la el. Sunt sigur că spaima îl va face să renunţe şi pe viitor la vreo răscoală.

— Cu atât mai bine. Nu cred însă că-ţi vei putea juca multă vreme rolul de strigoi. Vor înţelege şi băştinaşii în cele din urmă că eşti om în carne şi oase ca şi ei şi situaţia dumitale se va înrăutăţi. Mă tem că vor căuta să se răzbune pentru păcăleala pe care le-ai tras-o.

— Asta în nici-un caz, sunt prea primitivi şi superstiţioşi. Acum aş vrea să cercetez niţel casa. Aveam printre ceilalţi servitori; şase fete şi femei de-ale băştinaşilor. Cred că sunt tot aici, fiindcă femeile lor nu ies noaptea din casă. Vom trimite pe Soria, cea mai inteligentă dintre ele, la Naki să-l lămurească situaţia. El habar n-are ce căutăm noi aici. Poate că în spaima lui, când va fi aflat despre apariţia mea, de la cei cari au fugit adineauri de pe terasă, să le facă vreun rău alor mei.

— Bine, încuviinţă Farrow. Eu voi pune pe marinarii mei de pază în jurul casei, căci ne putem aştepta din moment în moment la un atac din partea lui Naki şi a oamenilor săi.

III.
ÎNDRĂZNEALA LUI GEORGE.

LOCOTENENTUL BRUN ÎŞI ASEZĂ marinarii de strajă în jurul terasei.

— A, uite că iese luna dintre nori! strigă bucuros Clive căpitanului cu care se afla în dosul casei. Acum nu se mai pot apropia băştinaşii pe nesimţite de noi. Colo e clădirea în care dorm servitorii. Vreţi să mergeţi cu mine, domnule căpitan?

— Firește. Să-l luăm şi pe doctor Ca să ne slujească de tălmaci. Vrei să vii şi tu, George?

— Desigur, tată. Ştii doar destul de bine că nu m-ar răbda locul ştiindu-vă în primejdie.

— Bine, hai, dar vezi să nu faci vre-o copilărie, dragul meu.

Osa fu dat iar în paza lui Petre. Ca ostatec era cum nu se poate mai de preţ şi nu trebuia să scape. Bietul băiat părea să se teamă tot atât de pumnul Uriaşului cât şi de stafia lui Clive.

Farrow cercetă cu privirea câteva momente spre tufiş, apoi coborî în fugă treptele terasei ca să se ducă la clădirea în care dormeau servitorii. Clive venea imediat după el pe când George rămase niţel mai în urmă căci ochii săi ageri zăriseră o licărire albicioasă la marginea desişului.

ÎI fulgeră gândul că s-ar putea să fie Ellen Clive adusă de băştinaşi ca să facă schimb de ostateci, dându-o pe ea in locul fiului căpeteniei. Gândul acesta prindea tot mai mult rădăcini în mintea lui. Poate că aşa era obiceiul la băştinaşi ca şi la alte triburi ca să se facă schimb de prizonieri după luptă.

Îşi făcu repede un plan îndrăzneţ. Chiar dacă fata va fi eliberată în locul lui Osa, rămânea totuşi de salvat bătrânul Clive. Ce-ar fi să scape el singur pe Ellen din mâna lor? Băştinaşii ar fi pe urmă siliţi să elibereze pe Lionel Clive în schimbul fiului căpeteniei.

Cum luă această hotărâre, îşi încetini pasul. Aştepta ca tatăl său cu Dick să intre în casă şi apoi să-şi pună planul în aplicare. Avea doar trei granate cu gaze la el, aşa că putea să se descotorosească repede de cei cari pândeau la marginea desişului. Va lăsa apoi să treacă o jumătate de ceas la mijloc ca sa aibă timp tovarăşii săi să pună mâna pe câţiva băştinaşi, poate chiar pe căpetenie.

Mare îi fu bucuria când văzu pe tatăl său dispărând împreună cu Dick Clive în casă. Luă imediat una din granate, potrivi pe celelalte aşa sa

să le poată avea mal la îndemână şi porni cu paşi sprinteni spre desiş unde zărise licărirea aceea albă. Îşi zicea că nu se poate ca băştinaşii să nu fi prins de veste de sosirea lor şi pândeau acum la marginea pădurii.

George îşi dădea perfect seama de gravitatea situaţiei. Trebuia să străbată o bucată din luminiş în plină lumină de lună până s-ajungă la apropierea potrivită pentru aruncarea granatelor. Deci, pe puţin treizeci de metri, în care timp era o ţintă minunată pentru săgeţile otrăvite ale băştinaşilor, despre cari Dick Clive, îi spusese că sunt nişte ţintaşi fără cusur. Şi într-adevăr, de abia făcu vreo câţiva paşi şi auzi un zbârnâit ca de cărăbuş în zbor. Erau săgeţile, cari treceau aproape de tot de el. De abia acum înţelese George adevărata primejdie dar era prea târziu sa se mai întoarcă din drum.

Ar fi ajuns clipa în care să se răsucească în loc, ca s-o ia înapoi, pentru ca săgeţile să i se înfigă în trup. Trebuia cu orice preţ să alerge înainte şi să arunce granatele cu gaze prin cari să-şi înlăture din cale duşmanii.

De pe terasă se auzeau strigătele de avertizare ale tovarăşilor săi cari vedeau; încercarea lui îndrăzneaţă, dar vedeau şi granatele pe cari le ţinea în mână şi ştiau că arma aceasta nu dădea greş.

S-ar fi repezit după el să-l ajute, nu puteau însă să-şi părăsească postul fără, ordinul căpitanului sau al locotenentului lor. Nu le rămânea, deci, decât să-l avertizeze de primejdie, ceea ce nu-i era de nici-un folos împotriva săgeţilor perfide cari plouau în jurul său. Se căia acum de nesocotinţa lui, dar, nu mai putea să dea îndărăt, trebuia să-şi ducă la îndeplinire hotărârea luată.

Numai zece metri îi mai rămânea de străbătut până să arunce întâia granată câre să amorţească pentru douăzeci şi patru de ore pe băştinaşii de la marginea desişului şi pe Ellen Clive. S-ar putea pe urmă să-l transporte în linişte pe toţi ca să-i aibă de

ostateci. Noroc ar fi să fie şi căpetenia printre ei şi de mirare nu i se părea, căci mai mult ca sigur că Naki se afla în fruntea băştinaşilor.

La gândul acesta, George simţi că-l sporeşte curajul. Nu, nu trebuia să dea îndărăt chiar dacă moartea grozavă îl pândea în fiecare clipă.

Încă patru metri şi întâia granată va zbura spre duşman scoţându-l din luptă... apoi trei şi... ÎI cuprinse o mare bucurie, mulţumind în gând lui Dumnezeu că-l ferise până acum de săgeţile băştinaşilor.

Aruncă granata care se sparse şi împrăştia în juru-i un miros greu. Mai aruncă una în dreapta, alta în stânga şi se opri, răsuflând uşurat, râzând de fericire că planul lui reuşise. Nu se putea acum ca băştinaşii să nu se supună, să nu elibereze pe Lionel Clive – mai mult încă; să nu-i spună unde stă ascuns Jimmy Ohlsen.

Trebuia să aştepte o jumătate de ceas până ce gazele se vor risipi, în care timp băştinaşii cari vor alerga în ajutorul căpeteniei lor urmau să cadă şi ei trăsniţi de mirosul gazelor.

George rămase pe loc, ştiind că se poate bizui pe puterea granatelor cari îşi vor şi fi făcut efectul. Băştinaşii vor fi zăcând acum în nesimţire şi printre ei Ellen Clive, ostateca lor preţioasă pe care vroiau s-o elibereze în schimbul fiului căpeteniei.

Poate că tatăl său tot se va supăra de îndrăzneala lui, îşi zicea mai departe George. Îi spusese doar să fie prevăzător şi eu băgare de seamă. El însă nu-l ascultase şi se avântase, ca un nesocotit, într-o mare primejdie. Dacă îl nimerea o săgeată din cele otrăvite? Ei şi! ÎI scăpa doctorul cu o injecţie. Pe când aşa, prin. îndrăzneala lui reuşise ceea ce altul poate n-ar fi reuşit. Când va vedea rezultatul; cu siguranţă că o să-l treacă repede supărarea.

George râse mulţumit în sine, dar îşi aduse aminte că n-ar face rău să plece ca să nu se pomenească ameţit şi el de gazele granatelor cari se împrăştiau cu mare repeziciune.

Vru să facă un pas, dar auzi un zbârnâit sinistru şi ameninţător, mult mai puternic decât acela al săgeţilor. Vru să sară în lături sau să se lungească la pământ, era însă prea târziu.

Simţi o lovitură grozavă în tâmpla stângă, într-o clipită îşi dădu seama că nu e durerea unei înţepături de săgeată, apoi căzu grămadă la pământ.

Marinarii de pe terasă începură să ţipe înspăimântaţi, Uitând de disciplină vrură să alerge în ajutorul lui George, dar secundul Brun, care venise în ultimul moment, îi opri cu un „Staţi!" poruncitor şi aspru.

Oamenii rămaseră pe loc. La întrebările lui, răspunseră toţi în acelaşi timp, aşa că nu se mai înţelegea nimic. Când desluşi în sfârşit ce s-a întâmplat şi se uită spre luminiş si scoase un răcnet de furie.

Văzu câteva făpturi pipernicite târând cu ele în desiş pe George care era leşinat.

Acum nu mai avea nici-un rost să tragă, căci gloanţele l-ar fi putut nimeri şi pe George. Un moment, Brun stătu să se gândească dacă n-ar fi bine să se repeadă cu toţii după băştinaşi, mai ales că marinarii de abia aşteptau; îşi dădu însă seama că ar fi o curată nebunie. Până s-ajungă ei în desiş, săgeţile duşmanului ar fi căzut ca grindina deasupra lor. Ba poate ar fi fost luaţi prizonieri ca şi George.

Secundul era tare amărât. Ce-o să spună căpitanul când va afla că fiul său căzuse în mâinile vrăjmaşului, chiar sub ochii lor?

Kard, care era şi el acolo, se apropia de ofiţer şi murmură:

— Lucrurile s-au petrecut prea la repezeală, domnule locotenent. Domnul George al nostru a luat-o la fugă spre desiş, pe când noi credeam că o să urmeze pe tatăl dumnealui. Vedeam săgeţile zburând, auzeam zbârnâitul lor, dar alta nu puteam face decât să-l dăm de veste cu strigătele noastre,

că de ajutat nu era chip. Fugea în zig-zag, domnule locotenent şi dacă am fi tras, îl nimeream pe dumnealui până s-ajungă un glonţ de-al nostru la afurisiţii ăia de sălbatici. Când a aruncat granatele, am crezut că i-a dat gata. L-am văzut pe urmă că vrea să se întoarcă, zicându-şi, pe semne, că gazele se împrăştie repede şi mirosul lor ajunge până mai departe, dar deodată a început să vâjâie ceva cu putere în aer şi domnul George al nostru s-a prăbuşit la pământ. Pe urmă aţi venit dumneavoastră, domnule locotenent şi... ce-a mai fost, aţi observat.

— Ai văzut dumneata bine pe George aruncând cele trei granate? întrebă Brun stăruitor. Dă-ţi seama de ce spui, Kard. Îţi vei fi pus singur întrebarea de ce granatele n-au avut nici-un efect asupra băştinaşilor. Am văzut şi eu cu ochii mei cum băiatul a aruncat cu îndemânare una la mijloc, unde bănuia, probabil că s-ar afla căpetenia, apoi repede pe celelalte la stânga şi la dreapta. Eram încredinţaţi cu toţii că gazele îi vor scoate din luptă pe băştinaşi pentru douăzeci şi patru de ore. Cum se face atunci că nu li s-a întâmplat nimic? Ai putea dumneata, Kard, să-ţi explici asta? I

— Păi... făcu uriaşul codindu-se niţel, dacă îmi daţi voie să-mi spun părerea, eu zic, domnule locotenent, că afurisiţii ăia de sălbateci au prins granatele din zbor. Vor fi zărit ceva sclipind în aer şi, cum sunt dibaci ai circului, le-au înhăţat până a nu apuca ele să se spargă de pământ. Când l-au văzut pe domnul George stând pe loc, vor fi aruncat vreo piatră mai mare ori altceva şi l-au nimerit pesemne în cap. Eu aşa-mi dau cu părerea; acu o fi, n-o fi....

— Chiar aşa trebuie să se fi petrecut lucrurile, strigă locotenentul, înspăimântat, acu ce ne facem? Băştinaşii au pus mâna pe granate şi au o armă foarte puternică împotriva noastră. Mai au şi trei ostateci, adică pe George, pe bătrânul Clive şi pe

fata lui, pe când noi numai pe Osa, feciorul căpeteniei. Ce i-o fi venit lui George să facă o astfel de nesocotinţă, nu pricep.

— Să vă spun eu ce trebuie să îi fost, domnule locotenent. O fi zărit vreo haină albă la marginea desişului şi şi-o fi zis că e vreun european, dacă nu chiar ticălosul ăla de Ohlsen. Atunci n-a mai stat pe gânduri şi a aruncat granatele cu gaze, socotind sa pună mâna pe el.

— Ei, crezi că a fost într-adevăr acolo un european? Atunci se schimbă lucrurile. Ar trebui ca pe viitor să nu ne mai bizuim atât pe aceste arme; am văzut doar că mâini îndemânatice pot prinde granatele din zbor şi le pot folosi, ei pe urmă împotriva noastră. Voi fiţi cu ochii în patru, eu mă duc să spun căpitanului ce s-a întâmplat.

Locotenentul coborî treptele şi o luă cu paşi mari, mergând tot în zig-zag, spre clădirea de alături. Căpitanul Farrow tocmai ieşea pe uşă şi strigă îngrijorat:

— Nu l-ai văzut pe George, locotenente? Venea în urma noastră dar n-a intrat în casă. Numai de n-ar fi făcut iar vreo nesocotinţă.

— Din nenorocire, da, domnule căpitan, răspunse Brun, cam încurcat. Noi n-am putut să-l împiedecăm. A avut însă cele mai bune intenţii, aşa că nici nu-l puteţi dojeni. Credea, bietul băiat, că ne va face un mare serviciu nouă, tuturor.

În câteva cuvinte, locotenentul povesti lui Farrow nenorocirea. Acesta tăcu vreo câteva momente, apoi zise:

— Nimeni nu e vinovat de cele întâmplate fiindcă oricare din noi ar fi făcut la fel şi în afară de asta, când îşi bagă el ceva în cap, nu-l mai poţi opri. Ne-a îngreuiat însă mult situaţia căci Naki, căpetenia, are o armă puternică împotriva noastră. Sper că George nu va spune că e fiul meu, dacă se află şi Jimmy Ohlsen cu ei. Şi apoi, sunt sigur că băiatul va căuta din toate puterile să lupte împotriva superstiţiei băştinaşilor care cred că

Dick Clive e un strigoi şi nu om în carne şi oase ca noi. Să vezi acum încurcătură, dragă Brun! Naki o vrea să-l dăm pe Osa în schimbul lui George, aşa că n-am făcut inimic pentru cauza familiei Clive. Aş puteai zice că situaţia lor s-a înrăutăţit prin intervenţia noastră. Dar n-avem ce le face dacă iese altfel decât credeam, noi am făcut tot ce ne-a stat în putinţă.

— Şi aici aţi obţinut vreun rezultat, domnule căpitan? cercetă locotenentul, auzind paşii lui Dick care venea din casă.

— Da. Am găsit două din slujnice. S-au speriat grozav când l-au văzut pe tânărul Clive. Am convins pe una din ele să se ducă la căpetenie şi să-i spună că eliberăm pe Osa dacă ne dă în schimb pe bătrân şi pe fiica lui Ellen. Acum, fireşte, trebuie să ridicăm pretenţiile şi să-l cerem şi pe George !

Dick Clive veni în momentul acela la ei şi le zise, râzând încetişor:

— Fosta cameristă a soră-mi, Soria, vine imediat. încoace. I-am spus să ameninţe pe Naki că pe fiu-său îl aşteaptă o moarte cumplită dacă nu eliberează pe tata şi pe Ellen. Cred că bătrânul nu va şovăi o clipă, fiindcă, pe cât ştiu, îşi iubeşte feciorul mai presus ca orice.

— Atunci adaugă să lase liber şi pe George, care se află şi el în mâinile lor, zise calm căpitanul. Băiatul vroia să lucreze pe socoteala lui proprie şi a căzut în cursă. Cred însă că-l vom putea scoate de acolo, iar de nu, o să ştie el să iasă şi singur din încurcătură ca şi în alte dăţi.

Farrow istorisi tânărului înspăimântat ce se întâmplase, apoi încheie:

— După cum ţi-am spus, nu prea mă îngrijesc de soarta lui, fiindcă a fost el altădată în situaţii mult mai primejdioase. Cât pentru ai dumitale, mai mult ca sigur că Jimmy Ohlsen se va opune din toate puterile ca Naki să-l lase liberi.

— Ah, făcu tânărul Clive, scrâşnind, arătarea aceea albă n-a fost altcineva decât Jimmy. E foarte îndemânatec la aruncat şi la prins orice lucru din zbor. Un băştinaş s-ar fi ferit când ar fi văzut ceva lucitor în aer. Hm, proastă afacere! Afurisitul ăsta o să-şi dea repede seama ce conţin granatele şi o să se slujească de ele împotriva noastră. Să încerc acum să-i sperii prin Soria şi mai mult pe căpetenie.

Din casă ieşi o fetişcană cu trup subţire şi mlădios care vroia să se îndepărteze spre desiş. Clive o opri din drum şi-i zise:

— Soria, spune-i lui Naki să dea drumul şi tânărului pe care l-a luat prizonier adineauri Jimmy Ohlsen, altminteri sufletul lui Osa o să rătăcească veşnic, tânguindu-se fără încetare.

— Îi spun, Sahib, bâigui fata, tremurând, şi o luă la fugă în pădure.

— Sunt foarte curios să văd daca bătrânul Naki se va împotrivi poruncilor lui Ohlsen, zise căpitanul, deşi nu prea cred. După cum înţeleg eu, ticălosul ăsta a ştiut să-şi impună voinţa căpeteniei şi acum îi e rob supus. N-o să facă nimic fără voia lui, chiar dacă ar şti că-şi pierde feciorul. În sfârşit s-aşteptăm şi vom vedea noi ce-o să mai fie.

Se îndreptară în grabă spre terasa. Căpitanul dădu în grijă santinelelor să fie cu băgare de seamă şi să observe, mai ales, dacă granatele cu gaze pe cari le aruncase George nu vor fi zvârlite de cineva spre ei. Le atrase atenţia asupra celor spuse de Dick Clive, adică îndemânarea lui Ohlsen, care era un bun aruncător.

Înţeleseră toţi primejdia în care se aflau. O singură granată să fi aruncat ticălosul şi-i înlătura din calea lui pentru douăzeci şi patru de ore.

— N-ar fi bine să mă duc eu să-l străjuiesc pe prizonier, în locul lui Petre, domnule căpitan? zise Kard. El e mai bun ţintaş ca mine şi poate nimeri granatele din zbor. Măcar că nu prea cred să

îndrăznească păcătosul ăla de Ohlsen să se apropie prea mult de terasă.

— Totuşi e mai bine să-ţi ia locul Petre, răspunse Farrow după câteva momente de gândire. Pentru un bun aruncător nu înseamnă nimic aceste cincizeci de metri distanţă de la desiş la terasă. Ar fi caraghios să fim înfrânţi cu propriile noastre arme.

IV.
ÎN PRIMEJDIE.

DESTEPTAEA LUI GEORGE nu fu de fel plăcută. Urechile îi vâjâiau, capul îi se părea greu ca o piatră de moară şi-l săgetau nişte junghiuri grozave prin creier.

Băgă apoi de seamă după legănări că e purtat pe sus.

Cu toată greutatea pe care o avea să judece, îşi zise totuşi că e mai bine să se prefacă tot leşinat. Trebuia însă să se convingă dacă e sau nu legat căci deocamdată nu-şi simţea corpul ci numai capul, care-l durea cumplit.

Încetul cu încetul îşi aduse aminte ce se întâmplase. Aruncase cele trei granate, pe urmă a auzit un vâjâit înăbuşit şi... a leşinat. S-a trezit de abia acum, în juru-i e tot întuneric, deci leşinul lui nu ţinuse mult. Oare unde îl vor fi ducând acum?

Să fi fost într-adevăr Ellen Clive arătarea aceea in alb? Asta îl amăgise ca să se avânte ca un nesocotit într-o astfel de aventură. Dar cum se face că granatele n-au explodat? Nu, nu, n-a fost Ellen, ea a fost dusă undeva cu tatăl ei de Jimmy Ohlsen.

Gândurile i se încâlceau în minte. Lovitura pe care o căpătase în tâmplă trebuie să fi fost foarte puternică. Căzu iar într-un fel de toropeală din care se trezi brusc când se simţi aruncat la pământ.

— Aşa. Acum mai ai un tovarăş, domnule Clive, auzi un glas aspru zicând in batjocură. Vezi că ţi-am împlinit dorinţa şi nu-ţi mai spun „vere" –

fiindcă la drept vorbind nici nu suntem rude. Bietul Ohlsen, ale cărui hârtii le-am furat după ce l-am îmbătat, zace de mult în fundul mării. Dumnezeu să-l ierte! În schimb m-am purtat întotdeauna cuviincios cu dumneata şi cu „nepoţica" mea, domnişoara Ellen. În privinţa asta, cred că nu ai ce să te plângi. Dar să revenim la ce-ţi spuneam: ţi-am adus un „musafir". Trebuie să ştii că au sosit în bungaloul d-tale – adică al meu, vreau să spun – nişte străini cari vor să-mi pună beţe în roate. Dar lasă că-i aşez eu repede cu botul pe labe. Am şi început cu ăsta de colea. Păzeşte-l bine să nu facă prostia când s-o trezi s-o ia la fugă; l-ar nimeri săgeţile otrăvite ale negricioşilor mei prieteni şi ar fi păcat de tinereţile lui. Nădăjduiesc să-ţi mai aduc în curând şi alţi tovarăşi de ăştia, prea stimatul meu fost văr. La revedere deci şi vezi de nu lăsa să-ţi plece musafirul.

Un râs antipatic urmă acestor cuvinte şi George auzi, pe podeaua de scânduri un tropăit de cizme care se întrerupse brusc.

Se afla deci într-o casă din care individul cu glasul acela aspru ieşise chiar acum.

Deschise cu anevoie pleoapele. Zări o lumină slabă care venea probabil de la o lampă de petrol, din cele special fabricate pentru ţinuturile de la Tropice. Pe urmă văzu aplecat deasupra lui un chip gingaş de fată cu doi ochi mari şi adânci.

— S-a trezit, tatăl exclamă un glas melodios care se potrivea de minune cu întreaga ei făptură.

Un bărbat înalt şi uscăţiv se ivi în cercul de lumină şi George înţelese că se afla acum lângă aceia pe cari îi căuta, dar într-o situaţie pe care nu şi-ar fi dorit-o de fel.

Cu mare greu reuşi să se ridice în capul oaselor. Snopi de scântei îi fulgerară pe dinaintea ochilor, se luptă însă din răsputeri să înlăture leşinul, privirile îi se limpeziră şi putu — la început de abia auzit — bâigui:

— Am... am cinstea să... vorbesc cu domnul Lionel Clive şi... domnişoara Ellen? Numele meu e George Farrow. -

— Cum ai zis? Farrow? strigă bătrânul. Farrow e doar căpitanul submarinului „Dox” pe cât ştiu eu.

— Aşa şi e. Căpitanul mi-e tată, răspunse cu mândrie George. Am venit dinadins la Marele Andaman ca să vă salvăm pe dumneavoastră. O să vă povestesc eu îndată tot. Mai întâi să te culc pe patul meu; nu vei fi vrând să te las să zaci jos pe scândura goală, făcu bătrânul cu energie.

Ajută pe George să se ridice şi-l duse la un culcuş moale din piei de animale dintr-un colţ al încăperii, în care George se întinse cu mare plăcere. Durerile de cap slăbeau cu fiecare cuvânt pe care-l rostea. Când isprăvi de povestit, bătrânul Clive strigă cu indignare:

— Desigur că Ohlsen a fost! Are o dibăcie nemaipomenită în de alde astea. N-o să-i fie de fel greu ticălosului s-arunce granatele pe terasă. Trebuie să te aştepţi, domnule Farrow ca să-ţi vezi tovarăşii în puterea lui. Nemernicul ăsta e în stare de orice.

— Cu mine i-a mers lesne fiindcă am procedat cu prea mare nesocotinţă, răspunse George, dar cu ceilalţi o s-aibă de furcă, fii pe pace. Drept e că ar fi cât se poate de neplăcut să nimerească într-adevăr de la atâta distantă terasa. Nu-mi rămâne altceva de făcut acum decât să-l împiedic. Eu singur sunt de vină că Ohlsen a ajuns în stăpânirea granatelor. Unde ne aflăm acum, domnule Clive?.

— Într-o colibă de vânătoare pe care mi-am făcut-o eu acum doi ani în mijlocul junglei, fiindcă se găsesc foarte mulţi tigri pe-aici. Fiarele acestea au prin sălbăticia asta ascunzişuri minunate. N-a fost chip să le poată stârpi cineva. Acu vreo zece ani un maior englez n-a avut de lucru şi a adus de la Madras o pereche de tigri. Erau pui pe-atunci,

foarte blânzi, dar după ce au crescut şi au fugit în pădure şi s-au înmulţit cu repeziciune.

Ar fi deci o mare îndrăzneală din partea cuiva să treacă peste noapte, şi mai ales neînarmat, prin partea asta a junglei. Şi-apoi ai auzit ce zicea Ohlsen. A pus oameni de pază cari pândesc cu săgeţile lor otrăvite ca sa tragă în oricine ar cuteza să iasă din casă. Nu te-aş sfătui de fel să fugi. Ar fi zadarnic. Singurul rezultat ar fi că te-ai duce la moarte sigură şi ai înrăutăţi şi mai mult situaţia fiicei mele. Ştiu că n-ar trebui-să pun în legătură una cu alta, mă tem însă că biata o să se prăpădească cu siguranţă dacă nu scăpăm mai repede de aici.

— Nu, domnule Clive, strigă cu însufleţire George. Fiica dumitale nu o să se prăpădească fiindcă va fi în curând liberă. Bizui-te pe mine şi fii sigur că totul se va sfârşi cu bine. Şi zi-i, tigri şi săgeţi otrăvite avem împotriva noastră? Ar fi de ajuns ca să nu cuteze cineva să se mişte din casă. Numai ca eu nu sunt tocmai din cei sperioşi. E îngăduit să ne plimbăm prin jurul casei?

— Da, până la zece metri. Mai departe nu. Te rog, domnule Farrow, nu încerca nimic. Cred că Ohlsen va cădea la învoială când îi voi oferi o sumă mai mare de bani ca care să poată dispare din ţară.

— Cu mine n-o să cadă la învoială, fii pe pace. Ştie el că nu va avea cât o trăi linişte din partea noastră. Ar fi mai bine pentru el sa mă ştie plecat. Să se atingă numai de un fir de păr din capul meu, şi ce-l aşteaptă pe urmă... ar fi o răzbunare cumplită din partea alor mei. Ştii dumneata, domnule Clive, cam pe unde se aţin paznicii în timpul nopţii?

— Se plimbă în jurul casei. Am vrut şi eu la începutul captivităţii mele să fug, dar, am înţeles că e imposibil.

— Eu totuşi o să încerc. Pe paznici mă pricep eu să-l trag pe sfoară. Neplăcut ar fi numai să dau

prin întunerec peste vreun tigru; sper însă că fiarele astea nu cutează să se apropie de colibă.

— Asta nu. Locul lor de joacă e la vreo cinci sute de metri spre sud. Acolo începe adevărata pădure, care e foarte deasă. Nu, nu, până aici nu vine nici-unul din ei. A, dar asta ce-o mai fi? făcu bătrânul, cu mirare.

— Ce să fie? râse George. Vorba ceea: vorbeşti de lupul şi lupul, adică tigrul, la uşă. O să te pomeneşti acum cu paznicii dând buzna în coliba

— Îi aud într-adevăr scoţând ţipete de spaimă, dar ca să fie din pricina unui tigru nu...

Bătrânul plantator nu-şi sfârşi vorba, căci la o depărtare de nici-o sută de metri se auzi răgetul unui tigru. Imediat urmară bătăi tari în uşă şi un glas îngrozit strigă într-o englezească stricată:

— Sahib, deschide ! Vine tigru şi trebuie să vă apărăm.

— Ha, ha! Apăraţi-vă mai bine pe voi! răspunse Clive. Noi suntem aici în siguranţă şi n-avem nevoie de apărare.

— Lasă-i înăuntru, şopti George. Pentru cele ce am eu de gând, e cu atât mai bine să-i ştiu aici. Au să dea toţi buzna la fereastra care răspunde spre sud, dincotro se aude răgetul tigrului. Deschide-le repede, domnule Clive...

— Ce vrei să faci, pentru Dumnezeu! strigă bătrânul, înspăimântat, dar George nu-i răspunse ci smuci uşa şi o deschise de perete.

Patru trupuri mărunte şi mlădioase năvăliră în odaie. Ţineau în mână arcuri şi săgeţi, iar în spinare aveau atârnate nişte tolbe, primitive pline cu aceste arme ucigătoare.

Se întâmplă întocmai după cum prevăzuse George. Alergară cu toţii la fereastra care da spre sud şi se uitară cu încordare prin rogojina de foi de palmier care acoperea fereastra.

Se auzi iarăşi răgetul acela înfiorător, de astădată însă ceva mai aproape. Clive şopti lui George:

— Bine că şi-au adus şi săgeţile. Otrava lor ucide până şi un tigru numai în câteva minute. Să-i vie poftă fiarei să intre în casă prin fereastră, fără ele am fi pierduţi.

— Ce, zici că otrava îşi face aşa de repede efectul? întrebă tot în şoaptă George pe plantator. Cu atât mai bine.

Se apropia apoi pe la spate de băştinaşi şi, fără să-i simtă ei, le luă câte o săgeată din tolbă, pe urmă deschise binişor uşa şi şopti să-l audă numai bătrânul:

— Mă întorc numaidecât. Dacă ţin drumul drept înainte ajung la bungalowul dumitale, nu e aşa?

Clive, uluit de îndrăzneala şi curajul tânărului, nu putea scoate un cuvânt. Dădu numai afirmativ din cap. În clipa următoare George dispăruse.

Clive şi Ellen se aşezară în spatele băştinaşilor şi se uitau şi ei cu mult interes printre destrămăturile rogojinii. Se făceau că nici nu au băgat de seamă fuga tânărului.

Deodată se ivi dintr-o tufă, la vreo patruzeci de metri de casă, un trup mare, vărgat, privi drept spre colibă, ciuli urechile.. şi tigrul porni răgind în galop spre fereastră.

Băştinaşii îşi potriviră arcurile, ochiră şi patru săgeţi otrăvite zbârnâiră în aer.

Un schelălăit de furie al fiarei răspunse, semn că fusese nimerită de moarte. Clive se aştepta ca tigrul să se repeadă spre fereastră, dar spre marea lui mirare îl văzu îndepărtându-se târâş spre nord.

— Unde e celălalt Sahib? întrebă în clipa aceea unul din băştinaşi.

— Nu ştiu, răspunse bătrânul, făcând pe miratul.

Dar Ellen Clive nu se putea preface. Era galbenă ca un cadavru, căci ea cunoştea toate grozăviile junglei – crescuse doar de mic copil acolo – şi ştia că viteazul tânăr, se aruncase în primejdie ca să-l salveze pe el şi acum era urmărit de fiara şi mai turbată din pricina rănilor căpătate. Alergă la uşă,

crăpă niţel şi strigă cu glas îngrozit în tăcerea nopţii:

— George Farrow, vine tigrul!

— L-am şi văzut, răspunse tânărul şi Ellen, care deschisese acum uşa de tot, îl văzu alergând spre un palmier înalt pe care s-ar ă putut salva dacă fiara n-ar fi fost atât de aproape de el.

În timp ce gonea spre palmier, George îşi arunca din când în când privirile înapoi şi vedea ochii scânteietori ai tigrului care făcea cate doi metri dintr-o singură săritură. Nu mai avea când ajunge la palmier. Să se oprească din fugă şi să se ia la luptă cu fiara aruncând în ea cu săgeţile? I se spusese doar ca otrava îşi face numai în câteva minute efectul.

Nu mai avea de străbătut decât vreo şase metri până la palmier, auzea gâfâitul tigrului în spatele lui, se întoarse iar, când... văzu spre marea lui mirare că fiara îşi încetinise fuga, mai mult încă, părea că se împleticeşte în mers.

Văzu de asemenea că avea câteva săgeţi înfipte în cap şi în coaste.

Aşadar, cei patru băştinaşi nimeriseră în plin, fiara însă îl zărise lângă casă şi preferase să-l urmărească pe el, unul singur, decât sa atace coliba.

Din câteva salturi George fu lângă palmier. Scoarţa copacului era aspră şi scorojita aşa că pentru el era un fleac să se caţere pe trunchi. Auzea sforăitul şi gâfâitul fiarei în spatele lui dar nu se mai uită înapoi.

Deşi săgeţile îi erau o piedecă, nu le aruncă din mâna, fiind singura armă pe care o avea. Reuşi să se urce în palmier mai încet decât ar fi vrut; deodată se înspăimântă într-atât, încât fu cat p-aci să se prăbuşească din copac. Ghearele fiarei râcâiau cu turbare în trunchiul palmierului şi ţăndărite zburau până departe.

Dar aproape îndată, George îşi putu da seama de puterea grozavă a otravei în cari băştinaşii îşi

înmuiau vârfurile săgeţilor, căci tigrul se prăbuşi brusc la picioarele copacului.

Tânărul înţelese că paznicii, cari cunoşteau efectul otravei, îl vor urmări şi se pot ivi dintr-un moment într-altul. Trebuia, deci, să fugă imediat, chiar dacă tigrul nu era încă mort. Se lăsă jos din palmier şi o luă la fugă căutând să se îndepărteze cat mai mult de locul primejdiei.

Acum rămânea să găsească poteca. Trebuia să fie pe-aproape, căci bătrânul Clive îi arătase în direcţia asta. Şi într-adevăr, dădu de ea în dosul unui tufiş. Poteca îngustă ducea spre nordul insulei.

Porni în goană pe potecă. Jimmy Ohlsen, omul acela primejdios zicea că va înlătura din calea lui cu granatele de gaze luate de la el, pe toţi aflaţi în bungalow. Poate că va sosi la vreme ca să-l salveze, deşi n-avea arme. Săgeţile erau însă tot atât de bune pentru scopul său.

De-ar fi ştiut cel puţin cât mai avea de făcut până la locuinţa plantatorului! Uitase să-l întrebe pe Clive. Dar, oricât ar fi cunoscut de bine drumul Ohlsen, nu putea înainta mai repede ca el, George, căruia grija pentru viaţa tatălui său şi a tovarăşilor îi dădea parcă aripi.

În afară de asta, ştia că paznicii îi erau pe urme, deoarece trebuiau să dea de veste stăpânului alb că unul din prizonieri scăpase. Sperau poate că-l vor ajunge şi-l vor duce îndărăt la colibă.

Deodată foşni ceva în desiş şi se auzi un mârâit; George îndreptă repede o săgeată spre noul său duşman şi animalul, ai cărui ochi îi văzuse lucind prin întunerec, pieri. Probabil că se speriase de gestul său ameninţător.

Înaintea lui răsună o împuşcătură. George îşi înteţi fuga căci recunoscuse pocnetul revolverului lui Petre.

După cum se auzise împuşcătura, nu mai puteau fi decât vreo patruzeci de metri până la bungalow.

Trebuia însă să iasă din desiş până a nu se întoarce Ohlsen.

Iarăşi răsună o detunătură, apoi încă una , urmată de strigăte de bucurie scoase din mai multe piepturi. George bănui ce s-a întâmplat şi se simţi fericit. Petre, neîntrecutul ţintaş, nimerise probabil granatele pe cari le va fi aruncat Jimmy Ohlsen spre terasă. Deci, gazele nu mai puteau vătăma pe nimeni. Îi venea să chiuie de bucurie, îşi aduse însă aminte că nu trecuse încă primejdia. Ce efect grozav aveau săgeţile, văzuse doar adineauri. Numai o zgârietură cu ele, era de ajuns să-l cureţe de pe suprafaţa pământului. Nici doctorul Bertram nu l-ar mai fi putut salva. Deocamdată trebuia cu orice preţ să iasă din desiş, pe urmă să fie cu mare băgare de seamă când va trece luminişul, căci băştinaşii pândeau de pretutindeni. Rămânea să treacă neobservat printre ei şi din câteva sărituri în zig-zag să ajungă la bungalow.

V.
SALVAT IN ULTIMUL MOMENT

FU CÂT P-ACI SĂ STEA PE LOC căci îl străfulgeră un gând. Dacă tovarăşii vor începe să bombardeze pe asediatori cu granate de gaze? Ei nu ştiau că George e liber şi dacă gazele ajungeau până acolo, cădea şi el în nesimţire pentru douăzeci şi patru de ore ca şi băştinaşii. Cu siguranţă că de-ar fi fost el în locul tovarăşilor săi tot aşa ar fi procedat. Sau poate că vor încerca mai întâi să cadă la înţelegere cu Naki, căpetenia băştinaşilor.

George îşi încetini pasul la gândul că tovarăşii săi s-ar putea servi de granate a căror victimă ar fi şi el. Trebuia însă să înlăture o astfel de perspectivă, deoarece vroia să fie de faţă când Lionel Clive şi Ellen vor fi eliberaţi definitiv.

Aducându-şi însă aminte că nu erau excluse nici tratativele, o luă iar mai repede cu gând s-ajungă cât mai curând la bungalow.

Se opri însă brusc în loc, cătă cu ochii în jurul său şi se piti în umbra unui copac ale cărui crengi ajungeau până aproape de pământ, unde nu putea fi văzut de pe potecă. El însă putea zări destul de bine prin frunzişul copacului.

Îşi dădu imediat seama că nu se înşelase când i se păruse că aude un zgomot uşor.

Un om venea pe cărare şi trecu pe lângă el fără să-l observe. Omul era Jimmy Ohlsen care se întorcea, probabil, la prizonierii săi. Nu se putea să nu se întâlnească în drum cu paznicii cari îi vor comunica desigur fuga unuia din prizonieri. Oare ce va face el pe urmă? Se va întoarce în grabă înapoi, sau va căuta să găsească printre oamenii lui Naki pe fugar, care spera s-ajungă nesimţit în bungalow?

George chibzui repede, dar temeinic. Altă potecă nu era care să ducă spre nord, deci Ohlsen va presupune că fugarul se va fi aflând printre băştinaşi. În orice caz se va înapoia ca să dea instrucţiuni căpeteniei.

De abia îşi sfârşi gândul şi văzu într-adevăr pe Ohlsen venind în fugă, turbat de mânie şi scrâşnind din dinţi. Nu era de fel bună vestea pe care o aflase că tocmai ostatecul mai important îi scăpase printre degete, deşi îl pusese sub paza a patru băştinaşi înarmaţi cu grozavele lor săgeţi otrăvite.

De abia acum îşi putea da Ohlsen seama de adversarii săi. Cu atât mai bine.

După ce George îl văzu îndepărtându-se cu doi din băştinaşi, ieşi din ascunzătoare şi o luă la fugă îndărăt spre colibă. Nici el nu ştia deocamdată cum şi ce are să facă pentru ca să elibereze pe prizonieri, dar vroia neapărat să se găsească în apropierea lor pentru orice eventualitate.

Era sigur că Ohlsen se va lua după el, de asemenea şi ceilalţi doi paznici, ca să împiedice fuga lui Clive şi a fetei, tare îi părea rău lui George că nu-şi mai avea armele pe cari i le luase, probabil, Ohlsen când îl văzuse ameţit, de lovitura în tâmplă.

Ajunse aproape de luminişul unde era coliba. Auzi iar în desiş un foşnet şi un mârâit scurt. „Să fie pe-aici lupi?" se întrebă el mirat. Mârâitul nu era în nici-un caz al unui tigru sau al unei pantere.

Totuşi George ţinea pregătită o săgeată. Animalul nu era mare, după cum putu el să zărească, aşa că otrava îşi va face foarte repede efectul asupra lui. Ba chiar împotriva unui tigru, care s-ar putea ivi de pe undeva, ar fi chip să se apere cu săgeţile, dacă n-ar mai avea vreme să se caţere în vreun copac.

Păşi cu băgare de seamă în luminiş! Trecu pe lungă trupul neînsufleţit al tigrului ucis mai adineauri şi din ghearele căruia n-ar mai fi putut scăpa dacă nu l-ar fi nimerit săgeţile paznicilor.

George se cutremură gândindu-se ce otravă puternică trebuie să fie aceea care poate omorî o fiară atât de viguroasă; de sigur că otrava aceasta era mult mai puternică chiar decât veninul unei muşcături de cobra.

Se opri fără să vrea şi privi la trupul acela fără viată. George se abătuse de pe potecă stras parcă de o putere nevăzută.

Tresări auzind un zgomot uşor pe care nu-l putea desluşi de unde vine. Se ghemui lângă leşul tigrului şi se uită prin frunzişul desişului spre luminiş.

Inima i se opri in loc de spaimă. Văzu la cel mult patru metri de tufiş un alt tigru nai mic, care îşi aţintise ochii săi scânteietori în tufa unde stătea el. Era pesemne soaţa celui ucis.

Înţelese că nu mai e scăpare. Dintr-o singură săritură, fiara îl putea înhăţa. Chiar dacă ar slobozi

în ea o săgeată, chiar dacă otrava ar lucra repede, tot i-ar mai rămâne vreme să-l sfâşie.

Ca fulgerul îl străbătu gândul să se urce repede în palmier. Disperarea dă puteri neînchipuite în astfel de momente. Dar moartea îl pândea prea de aproape. Înainte de a se ridica el de jos, tigroaica se va năpusti asupra lui ca să-şi răzbune tovarăşul.

Nici de furişat nu era chip. Fiara ar auzi zgomotul paşilor săi. Să-i fie lui într-adevăr scris să moară de o moarte atât de cumplită, sfârtecat de ghearele tigroaicei şi măcinat de colţii ei grozavi?

În timp ce i se încrucişau aceste gânduri minte, ochii lui stăteau aţintiţi într-ai fiorosului animal, ca o pasăre paralizată de privirile reci ale şarpelui.

Deodată văzu fiara, care stătuse până atunci liniştită, măsurând parcă din ochi tufişul, se îndreptă din şale, clipi de câteva ori şi începu să izbească iarba cu coada, întorcând apoi capul spre poteca pe care venise tânărul.

Şi iarăşi începu să-l bată inima lui George, dar de astă dată de bucurie. Pe acolo trebuia să vie Ohlsen cu cei doi paznici. Treaba lor cum au să se descurce. El era, în orice caz, salvat. Chiar acum, când atenţia tigroaicei nu mai era îndreptată spre tufiş, îndrăzni să se ridice binişor, neslăbind însă din ochi pe primejdiosul său vrăjmaş. Îi se crea acum posibilitatea să se caţere cu iuţeala fulgerului în copac.

Trebuia însă s-aştepte deocamdată să vadă dacă Ohlsen şi tovarăşii săi se vor întâlni fată în faţă cu tigrul.

Trecură câteva secunde într-o încordare de nedescris. Deodată, George, care îşi aruncase din întâmplare ochii spre colibă, văzu uşa deschizându-se binişor, pe cei doi paznici păşind pragul, încordându-şi arcurile şi slobozind două săgeţi una după alta. Se auzi un vâjâit prin aer şi tigroaica se răsuci în loc, răgind, cu două săgeţi înfipte între coastele din dreapta.

Apoi, înainte de-a avea ea răgaz sa se repeadă la duşmanii cari îl veneau în spate, George auzi acelaşi vâjâit pornind de pe poteca de lângă el şi alte două săgeţi se înfipseră în partea stângă a trupului fiarei.

Cu un muget înăbuşit tigroaica se rostogoli la pământ. Cele dintâi două săgeţi ar fi fost de ajuns s-o ucidă, căci una nimerise în inimă şi cealaltă îi străbătuse plămânul, aşa că otrava pătrunsese de-a dreptul în cele mai delicate organe ale trupului. George s-aştepta totuşi ca fiara să mai aibă puterea să se repeadă la ucigaşii ei să-l sfâşie, dar trupul ei se cutremură odată ca străbătut de un fior, labele se zgârciră, apoi se întinseră iar şi trupul vărgat al fiarei rămase nemişcat.

Cei doi paznici se întoarseră liniştiţi spre colibă şi intrară înăuntru. Pesemne că Ohlsen le poruncise să nu se mişte de lângă prizonieri. George aştepta să se întoarcă Ohlsen. Era curios să ştie ce va face acum acesta care procedase ca un criminal faţă de binefăcătorul său care îl luase sub acoperământul lui si-l ajutase să nu moară de foame. Oare îşi fi închipuind că fugarul a reuşit să se întoarcă la bungalow?

Deodată auzi pe dreapta, dincolo de potecă, un foşnet uşor. Ţinu săgeata pregătită. Dacă Ohlsen îl simţise şi încerca să se apropie pe furiş, o să-l arate cu cine are de-a face că era şi el un duşman de temut. Dar pe când îşi îndrepta atenţia dincotro auzise foşnetul, un alt zgomot, venit de astă dată din stânga lui pe potecă îl făcu să întoarcă capul. Desluşi paşi care se apropiau.

Aşadar, tot Ohlsen era, căci băştinaşii n-ar fi călcat atât de apăsat. Atunci cine făcuse zgomotul celalalt? Să fi fost făptura aceea care semăna a lup pe care o mai văzuse de două ori până acum?

Însemna atunci că se afla între doi duşmani, căci dacă animalul l-ar ataca, lupta care ar urma, ar atrage atenţia lui Ohlsen care ar interveni imediat împotriva lui.

George se uită repede în juru-i. De Ohlsen n-avea ce să se teamă deocamdată, deoarece aceasta nu bănuia că fugarul e atât de aproape.

Singura primejdie era deci făptura aceea necunoscută din dreapta care stătea ascunsă în tufiş.

Şi că era imediat lângă el nu mai încăpea îndoială, după cum dovedea foşnetul şi pârâitul crengilor cari se auzeau desluşit. Poate că animalul vroia să treacă luminişul şi în cazul ăsta nu se putea să nu se întâlnească faţă în faţă cu Ohlsen.

Acesta înainta fără grijă pe potecă. Părea că se simte în cea mai mare siguranţă. Se bizuia probabil pe băştinaşi cari vor înlătura cu săgeţile lor grozave orice piedecă din cale. Poate că, dacă ar fi văzut adineauri lupta cu tigrul, n-ar fi fost atât de liniştit.

Luna lumina ca ziua şi George desluşea bine chipul lui brutal. Se întunecă niţel la faţă când dădu cu ochii de leşul fiarei, apoi zâmbi cu dispreţ, îl izbi cu piciorul şi porni mai departe, îndreptându-sa spre colibă.

Tânărul stătu să chibzuiască bine ce are de făcut. Se ştia neputincios, aşa dezarmat cum era, faţă de săgeţile celor patru paznici şi pistoalele încărcate ale lui Ohlsen. Ce-i foloseau săgeţile pe cari trebuia să le arunce cu mâna când nu era destul de priceput în mânuirea lor? N-ar fi mai bine să se strecoare până la bungalow şi să vorbească cu tatăl său? Poate că ar reuşi să se întoarcă apoi cu vreo doi din tovarăşi şi si arunce o granata în colibă ca să-l ameţească pe cei dinăuntru şi să-i ştie nevătămători pentru douăzeci şi patru de ore.

Dar dacă în vremea asta Ohlsen pleacă sau — şi George se înfioră la un astfel de gând — pune băştinaşii să omoare pe cei doi prizonieri ca să nu mai existe dovada nelegiuirii sale? Numai Dick Clive singur nu i putea face nimic şi tovarăşilor lui

George, sau lui însuşi, nu le era îngăduit să se înfăţişeze ca martori în fata autorităţilor engleze.

Ohlsen dispăru în colibă şi George se căi că-l lăsase în pace. Poate că ameninţându-l cu săgeţile înveninate l-ar fi făcut să elibereze pe prizonieri.

Necăjit pe sine, tânărul se hotărî să se furişeze printre băştinaşii cari împresurau luminişul din faţa bungalowului ca să dea de veste tatălui său că a scăpat şi lui Dick Clive că a găsit pe ai lui în viată.

Trebuia s-o ia iar pe potecă, altminteri n-ar fi nimerit căci nu cunoştea locurile şi nici cuţit n-avea ca să-şi poată tăia calea prin desiş. Şi dacă ar fi să iasă înainte băştinaşii, nu face nimic, se va vedea pe urmă care pe care. Avea şi el doar săgeţi şi ştia la ce să se aştepte.

Porni, aplecat de mijloc, pe cărare, păşind cu băgare de seamă şi ascultând cu încordare. În câteva ceasuri avea să se lumineze de ziuă şi-i va fi cu neputinţă să se mai aţină prin tufiş; băştinaşii îl vor căuta pretutindeni şi nu se putea să nu dea de el. O ascunzătoare, oricât de tăinuită ar fi fost ea, nu exista pentru ochii lor ageri. Deodată se opri şi se lipi de trunchiul unui copac de la marginea potecii. Auzise un zgomot atât de slab, încât urechea altuia nu l-ar fi putut prinde. George însă ştia că dintr-acolo venea primejdia, că vreun băştinaş se apropia cu paşii lui uşori şi furişaţi.

Mai mult încă: trebuie să fi fost foarte aproape de el, altminteri nu l-ar fi simţit. Spre nenorocul lui, poteca făcea în locul acela un cot, aşa că băştinaşul nu-l putu zări; şi mai mare încă îi fusese norocul că talpa acestuia călcase pe o cracă şi o făcuse să pârâie, ceea ce determinase pe George să se oprească; băştinaşul i-ar fi auzit cu siguranţă paşii.

Tânărul ţinea în mână două săgeţi. Erau şi astea arme cu cari puteai ţine la respect de la mica distantă un om. Ciocnirea trebuia să se producă din clipă în clipă, căci George auzea târşâitul tălpii goale pe pământul moale.

Se ghemui şi mai mult ca să-l poată sări brusc în fată băştinaşului şi să-l ia pe neaşteptate. În sfârşit apăru un trup niţel adus din spate. George îi se puse în fată, întinse săgeţile şi strigă cu glasul înăbuşit:

— Sus mâinile!

Vorbise englezeşte fără să-şi dea seama şi la cel mai mic zgomot. Fu foarte mirat când băştinaşul răspunse, ridicând mâinile, cu glas tremurător:

— Mă supun. Sahib, nu-mi face nimic, te rog...

— Cine eşti? Îl întrebă George, curios.

— Sunt Naki, căpetenia.

— Aşa? Îmi pare bine. Pe fecior îl avem la mână, ne mai lipsea tată-său. Acu, la drum, moşule. Ia-o înainte cu mâinile ridicate, ba nu, stai, dă-mi încoace armele. Acu, du-mă pe vreo cărare mai dosnică la luminişul din faţa bungalowului. Când vom fi acolo, ne răfuim noi.

— Sahib, mă supun ţie... nu-ţi fac nici-un rău. Sahib Ohlsen ne-a orbit şi ne-a minţit. Sahib Clive era mai bun cu noi, o să-l ascultam ca şi înainte... se văicărea căpetenia.

Dar George nu se încredea într-o schimbare atât de bruscă. Auzise că băştinaşii sunt foarte vicleni. Şi apoi, nu-i venea să creadă că după ce-şi trădaseră stăpânul, îi apucase aşa, deodată, dragostea de el.

— Uite ce e, zise George, calm, spune oamenilor tăi când ne vom apropia de ei să se dea deoparte şi să stea liniştiţi. Cum oi vedea că face vreunul o mişcare, te omor pe loc cu săgeata asta.

Părea să-l fie o frică grozavă de săgeţi căci strigă ceva oamenilor săi cari dispărură imediat în desiş.

Când George şi căpetenia apărură în luminiş se auziră strigăte de bucurie de pe terasă. Căpitanul Farrow îşi întâmpină feciorul pe ultima treaptă a scării şi-i zise plin de mândrie:

— Bravo, dragul meu! Ai fost şi de data asta la înălţime. Nici nu mă aşteptam altfel. Drept e, că

am fost foarte îngrijat de soarta ta, ştiam însă că vei ştii tu să te descurci. Noi am fi vrut să luăm măsuri severe pentru eliberarea ta dar nu ne-a lăsat Petre. Zicea să nu-ţi ducem noi grija, căci eşti tu în stare sa să te eliberezi singur – şi a avut dreptate, după cum văd. Acum povesteşte-ne şi nouă ce s-a întâmplat.

În câteva cuvinte. George le spuse prin ce-a trecut, apoi încheie cu următoarele cuvinte:

— Căpetenia Naki, care pare să se teamă grozav de săgeţile astea înveninate e acum aliatul nostru. Fireşte cu deocamdată nu putem avea încă destulă încredere în el, îl voi ameninţa însă cu o moarte cumplită – şi îi e frică de moarte!... – până ce va jura împreună cu oamenii săi credinţă fostului stăpân Lionel Clive. După cât îmi spunea, va şti să împiedece prin cei patru băştinaşi puşi de pază la coliba din pădure, ca Ohlsen să se atingă de bătrân şi de fată. Deci, ne putem duce fără grijă şi făţiş acolo ca să punem mâna pe criminal şi să eliberăm pe cei doi captivi. După ce băştinaşii vor depune jurământul, nu avem de ce ne mai teme.

— Bine, aşa să facem, încuviinţă căpitanul, dar mai întâi să te odihneşti niţel şi să mănânci ceva, cred că ai mare nevoie de amândouă.

Se lumină de ziuă când ajunseră la luminişul unde era coliba de vânătoare. Deodată George scoase o exclamaţie de mirare şi alergă spre Jimmy Ohlsen care se apropia de potecă cu capul în pământ.

Când ridică ochii şi văzu pe George înaintând spre el cu săgeata întinsă, tresări şi se făcu la faţă alb ca varul. Se întoarse apoi din drum şi o luă la fugă îndărăt spre colibă răcnind ca turbat în urma lui:

— Aşa? Cu atât mai bine. Acu să moară amândoi... fata mai întâi...

N-avu vreme să mai spună ceva, căci din desiş ţâşni un trup mare, negricios şi se repezi la gâtlejul lui. Cu un horcăit de groază, Ohlsen fu trântit la

pământ şi pe pieptul său se aşează un mare câine ciobănesc, de rasă germană, care îi ţinea labele pe grumaz şi se rânjea mârâind. (Vezi coperta).

— A, ăsta e credinciosul nostru Harras pe care l-a adus Ellen acum un an din Germania. Îl izgonise şi pe el Ohlsen din casă şi bietul câine rătăcea prin pădure căutându-şi stăpânii. A, uite-i şi pe ei! Strigă Dick Clive şi se repezi cu un ţipăt de bucurie spre colibă.

În prag apăruse bătrânul Clive urmat de fiica sa Ellen. În timp ce tatăl îşi îmbrăţişa cu dragoste feciorul, Petre se apucă să lege zdravăn pe Ohlsen care gemea din când în când de durere.

— Aşa, băiatule, zise Uriaşul după ce sfârşi. Cum te-am legat eu nici dracu nu te mai poate dezlega. Uite, domnule George, armele dumitale sunt la el.

George se aplecă şi smulse mai întâi pumnalul Sanjei de la brâul lui Ohlsen, apoi revolverele şi lampa de buzunar.

Acum se apropia şi Clive cu copiii săi şi zise cu dispreţ ticălosului care îl privea întunecat şi cu ochii scânteietori de ură:

— Ruşine să-ţi fie! Te-am luat în casa mea ca să nu mori de foame şi asta mi-a fost răsplata, nemernicule!

Bătrânul înainta apoi spre Farrow şi-i strânse mişcat mâna, murmurând cuvinte de mulţumire. Căpitanul îi curmă însă vorba şi-i întrebă dacă e dispus să primească pe răsculaţi îndărăt pe plantaţie dacă vor depune jurământ de credinţă.

— Fireşte, răspunse Clive, zâmbind. După cum îi cunosc eu, sunt sigur, că se vor ţine de cuvânt. Vina n-a fost a lor, îi aţâţase Ohlsen la răscoală. Jurământul e ceva sfânt la ei şi ar fi în stare să mă apere cu propria lor viaţă împotriva oricărui duşman..

— Atunci, putem pleca liniştiţi, zise căpitanul, grav. Mă bucur din suflet, domnule Clive că ţi-am

putut face acest mic serviciu. Şi cu acest Ohlsen ce-ai de gând să faci?

— O să-l expediez la Fort Cornwallis şi sa se ducă pe urmă unde-o pofti. Nu vreau să-l dau pe mâna autorităţilor căci mi-e scârbă de un proces cu un astfel de individ. Încă odată, domnule Farrow, dă-mi voie să-ţi mulţumeşti pentru...

— Îţi mulţumesc şi eu, căpitane Farrow, îi curmă vorba Ohlsen. Aş vrea să-ti fac în schimb un serviciu. Îţi plac aventurile, pe cât ştiu. Să-ţi dau eu prilej să te saturi de aventuri. Du-te la insulele Salomon şi întreabă acolo de căpitanul Fred Larsen, corăbierul de sclavi. Ha, ha, ha! O să-ti placă şi dumitale aşa aventură, pe onoarea mea! Ba ai mai putea face şi o faptă bună, fiindcă ţine sechestrată de doi ani o fată de neam pentru a cărei răscumpărare cere de la părinţii ei o grămadă de bani. Îi găseşti mai adesea la Malaita.

Farrow se uită la el scrutător.

— Sper că nu te iei după minciunile ticălosului ăstuia, domnule căpitan, zise cu dispreţ bătrânul Clive.

— De ce nu? Ohlsen vrea desigur să ne trimită la pierzanie, daca acest Larsen există cu adevărat. În orice caz, o să cercetez când voi fi la faţa locului. Cam într-acolo mi-e drumul şi ocolul pe care ar trebui să-l fac e neînsemnat.

Marinarii neutri îşi luară rămas bun de la familia Clive şi submarinul porni mal departe în goană după noi aventuri.

Sfârşitul volumului: CÂINELE CREDINCIOS.

Din nou printre vânătorii de capete din insulele Salomon, căpitanul Farrow şi tovarăşii săi întâmpinară aventuri de necrezut, cari vor fi descrise în broşura următoare, întitulată:

CORĂBIERUL DE SCLAVI.